

Fotballkamp

Koser seg på verandaen

Denne bloggen blir til på en særdeles uvanlig måte, for jeg sitter i baksetet i den nye El-Golfen til eldstesønnen og blogger. Vi er på tur til Åsane for å være tilskuere i fotballkampen i klasse jenter 17 år mellom Gneist og Åsane. De fleste jentespillerne i Gneist spiller i jenter 15, så det er litt av en oppgave de har foran seg når de skal møte serielederen i jenter 17. Pensjonisten er som vanlig tidlig ute, slik at ingen skal behøve å vente på meg. Ho Ida derimot, som er årsaken til at vi skal kjøre til Åsane, har det ikke travelt. Avgang var satt til klokka halv sju, men tidspunktet er allerede overskredet med fem minutter. Det viste seg at gromjenta våres var presis, det var bare det at ho satt i Porsche 'n og ventet på oss, så det var nok en kommunikasjonsvikt mellom far og datter som førte til

forsinkelsen. Vi er ikke tilbake fra kampen før i halvelleve tida i kveld, det er grunnen til at redaktøren tyr til «feltblogging» i dag.

For å gå litt tilbake i tid, så har denne siste dagen i mai, vært forbausende lik de forgående, spesielt når det gjelder det værmessige. De daglige rutinene er gjennomført og min tid som «hushjelp» er over for denne gang. Den sedvanlige trilleturen med pensjonisten som barnevognfører, ble sløyfet i dag.

Yndlingsdattera våres tok han far med på biltur til Lagunen, for ho hadde kjøpt ei sammenleggbar vogn til ho Julie som ho måtte teste. Slått sammen tok vogna såpass liten plass i bagasjerommet til Yarisen at det var rikelig plass til annen bagasje. Før vi gjorde nødvendige innkjøp, spanderte pensjonisten lunsj til oss på Egon. Fire dagers sammenhengende transpirasjon gjorde at pensjonisten for første gang i sitt sekstiåtte-årige liv, ikke måtte gå på do og late vannet etter å ha drukket en øl på seks desiliter. Ho Stine var så grei at ho kjørte meg hjem etter handelsturen, for jeg hadde handlet en del matvarer, så det hadde blitt strevsomt å bære dem hjem fra Svanevikveien til Langhaugen.

Som den miljøforkjemperen jeg er, bruker jeg kollektiv skyss, så fremt det er mulig. Da jeg reiste til Mildegeilen i ettermiddag tok jeg buss fra Langhaugen til Sletten. Derifra tok jeg bybanen til Birkelandsskiftet før jeg avslutningsvis tok bussen til Mildegeilen. Det var en avslappende tur i varmen, men det er en prøvelse å være buss-sjåfør på strekninga ut mot Hjellestad. Her er veien så uoversiktlig og kronglete at det lett oppstår trafikal kork på veien. I dag klarte buss-sjåføren med nød og neppe å rygge seg såpass langt ut på veikanten at motgående trafikk kunne passere, før ruta utover til Hjellestad kunne fullføres. Det verste var at samme nøda oppstod på tilbakeveien, på tur til Mildegeilen. Vi er nettopp ankommet Mildegeilen etter kampslutt. Det var en uhyre jevnspilt kamp, men de siste fem minuttene ble skjebnesvanger for Gneist. I en situasjon med klabb og babb foran målet til Gneist, fikk Åsane-jentene ei heldig skåring. Da kampen holdt på å ebbe ut fikk ho Ida ei pasning foran mål. Ho finta bort flere spillere og tok rake veien mot mål. På skuddhold fyrte ho av et kanonskudd som passerte keeperen med kurs mot innsiden av tverrliggeren. Det kunne blitt litt av ei praktscoring, men den gang ei. Ei jente fra Åsane fikk satt ei tå på ballen og hindret derved ho Ida å bli dagens helt på jentelaget til Gneist. Ho er framdeles toppskårer i serien jenter 17 med sine to scoringer. På banen var ho både ballsikker, fintesterk og ho avleverte fine pasninger til sine medspillere. Ho har god fotballforståelse og er en spiller som i tillegg til å være teknisk god, spiller med innsiden av hodet. Han bestefar er kjempestolt av fotballjenta våres.

Jeg hadde egentlig lovt å beskrive den siste etappen på hjemreisa fra Kirkenes til Vadsø. Det er ikke annet å si, siden klokka går mot elleve på kvelden, at jeg tar buss fra Høybuktknoen til Vadsø. Regner med at jeg har mer å skrive om når jeg kommer til Skjånes i morgen kveld. Så får alle dokker som leser bloggen min ha ei riktig god natt.

PS! Hvis denne bloggen ble litt rotete kommer det av at jeg er ør i hodet, svett og varm og behovet for hvile og søvn påtagende. Håper at det blir noen timer på øyet før jeg står opp i femtiden i morgen tidlig. Ser fram til å komme hjem til ho mor og han Steffen igjen, men gruer meg litt til å kjøre bil i tre og en halv time, etter en lang flyreise og lite søvn. Noen ganger er dethardt å være pensjonist!!

Varmerekord i Bergen

Han Aksel lager bolig til "stormakken"

Klokka er atten null fire og utetemperaturen er 30,4 grader og innetemperaturen 29.0 grader. Det er ikke så ofte at utetemperaturen er høyere enn innetemperaturen, men slik har det vært siden pensjonisten ankom Vestlandshovedstaden. Det er en alvorlig hake med dette varme og fine været som har vart i mer enn fjorten dager, og det er at vegetasjonen begynner å vise tegn til vannmangel. Blomstrende buskvekster og rododendronbuskenes blomster er i ferd med å visne og dø. Det er ekstremt tørt ute i terrenget og over hele Sør-Norge er det innført brenningsforbud. Butikkene har ikke lov å selge engangsgriller og det gis ikke tillatelse til å fyre opp bål i terrenget, uansett om det er på steingrunn det skal fyres opp.

Avisa [Bergens Tidende](#) melder om at det er satt ny varmere rekord i byen med hele 31,2 grader Celsius. Jeg skriver for sikkerhets skyld Celsius, for det er en viss fare for at noen kan tro at det er grader Fahrenheit pensjonisten mener. Det er derfor ikke rart at en nylig opptint finnmarking har fått mer enn nok varme på ei stund. Det er bare det at det meldes om enda høyere temperaturer i morgen. Det er ikke godt å si hvordan dette ender. På værprognosene som går helt fram til åttende juni, er det ingen regn i sikte, og minimumstemperaturen i perioden er på hele 18 grader. Det blir litt av en overgang for pensjonisten å komme hjem igjen til en maksimumstemperatur på åtte grader på fredag, men det skal sannelig bli godt å få kjøle seg litt ned igjen.

I dag har jeg hatt en rolig dag. Det har ikke vært hverken tunge løft eller ekstremsvetting. Ho Ingrid og han bestefar hadde litt kvalitetstid i sofaen da ho Anja tok guttene med seg og kjørte dem til skolen før ho la veien til Solstrand Hotell. Vi tok livet med ro og bevilget oss nesten en time med barne-tv på NRK-super. Da vi gikk nedover Jomfrustien, jeg på mine egne føtter og ho skravlende på bestefarnakken, blei ho plutselig oppmerksom på skyggen vi kastet. Det ble liv og full fres på tøvta når ho skulle få skyggen til å gjøre morsomme ting. Ho flaksa med armene og var en fuggel som flaug, ho sprikte og spente med føttene, men det var fånytt, for det ga ikke utslag på skyggen. En stund hadde han bestefar nok med å holde balansen, så han måtte roe ho ned, og beskjeden var at ho måtte sitte stille på nakken, ellers måtte ho gå sjøl. Ho valgte å sitte stille, for å gå, det ville ho i hvert fall ikke.

Før jeg gikk til Svanevikveien, ble det tid til å brette en kurv med klær. Det var nesten behagelig å sitte på skyggesiden av huset og brette, sjøl om klesdungen var ganske formidabel. Da jeg omsider tok laus og vandret ut i solsteiken, gikk spaserturen ned til ho Stine og ho Julie radig unna. Bare for skøy skyld tok jeg tida på spaserturen, og jeg brukte ganske nøyaktig ni minutter på strekninga. Siden både ho Julie og ho Stine var blitt litt forkjølet, ble det til at vi roet ned med en kopp is-te og sprudlevann mens ho Julie sov søtt i vogna på verandaen. Det ble allikevel en tur rundt Svanevikvannet med innlagt handelstur på Rema 1000. Pensjonisten er litt av et vanemenneske, og da vet jo de fleste allerede at jeg kjøpte en is og ei flaske solo. Der lurte jeg dere, for alle dagene jeg har beskrevet mine handlevaner, har jeg kjøpt cola. Siden jeg hadde tatt på meg det ansvarsfulle vervet med å vanne betongen på grillplassen, måtte jeg være hjemme igjen før klokka to, så det ble ikke så langt besøk i Svanevikveien i dag. Han Steinar har kommet tilbake fra jobboppdraget i Haugesund, og det første han gjorde var å innsisere betongplata vi støypte i går ettermiddag. Han var fornøyd med kvaliteten på betongen, og etter at han hadde koka kaffe til pensjonisten, gikk han ut for å fjerne forskalinga. Ikke nok med det, han gikk sporenstreks i gang med å lage en tørrmur i stein mot en jordvoll for å hindre at jord og aur kommer på murflaten. Jeg hørte at han klaga på varmen da han kom inn. Jeg har vært igjennom pinslene, så jeg vet hva han snakket om da han sa at man helst ikke skulle arbeide i en slik varme.

I morgen ettermiddag er min huspost-periode over. Da pakker jeg snippveska og reiser til eldstesønnen. Der skal jeg tilbringe ettermiddagen og kvelden, før jeg må stå grytidlig opp på fredagsmorgenen for å ta flyet over til Gardermoen klokka fem på halv åtte, og dersom flyene er i rute er jeg i Kirkenes klokka elleve på formiddagen. For å ha noe å skrive om i morgen, velger jeg å beskrive turen fra Kirkenes til Skjånes i morgendagens blogg. De som er interessert i hvordan jeg planlegger å nå destinasjonen, må smøre seg med litt tålmodighet.

Hvis jeg er heldig, og det er plass til meg i bilen, får jeg være tilskuer på fotballkampen som jenter 15 år skal spille i Åsane. Jeg gleder meg til å se ho Ida i aksjon på banen, og jeg håper virkelig at det lar seg gjøre å være entusiastisk bestefar på sidelinjen.

Prosjekt "grillplass"

Mon tro hvem som sto for støypinga?

Det er varmt, fryktelig varmt, og det verste er at meteorologene varsler temperaturstigning i morgen og på torsdag. Pensjonisten har svettet litervis i løpet av dagen, og sjøl om issen er tynt bedekket med hår, har ingen av dem vært tørre. Capsen som må være på mitt hode har vært, og er fremdeles så våt at den kan vries, så det er nok best å vaske den og henge den opp til tørk, slik at

den kan brukes i morgen også. Hadde det ikke vært for vitiligoflekkene i hodebunnen, kunne jeg nok klart meg med dekkhårene mine, men sjøl solfaktor 50 er for svak til å gi tilstrekkelig beskyttelse mot sola. Så capsen må være på, uansett om både den og hodebunnen blir søkkvåte i løpet av dagen.

Det er så varmt ute at den eneste muligheten til litt avkjøling er å holde seg innendørs, og da helst i kjelleren. Det er ikke snakk om å ha dyna over seg når man skal sove. Pensjonisten er så heldig at han har fått liggeplass i kjelleren, og det er kun kveldsola som kaster sine siste stråler gjennom vinduene der.

Heldigvis har vinduene lystette rullegardiner. Når de er trukket ned og vinduene godt åpne på nattestid, blir det ikke så verst temperatur å sove i.

I gårsdagens blogg avsluttet jeg med at jeg skulle komme tilbake til prosjekt «grillplass» i dagens blogg. Pensjonisten er en ordholden man, så da er det tid for å dvele litt med prosjektet. Det er vaskedag på Langhaugen på tirsdagene. Da kommer ei vaskedame hit for å ta husvasken. Pensjonisten ville jo ikke være til bry for henne, så han tok arbeidsshortsen til høvdingen på seg, og leita fram krafse, spade og ei stor bøtte til å transportere muld i. Presis klokka ni i morges begynte jeg med arbeidet, sjøl om sola stekte fra skyfri himmel. Jeg jobba hardt i solsteiken et par timers tid, men da lå fjellet der grillplassen skal være - reinskapt, spylt og klar for å forskales. Overskuddsmassene ble planert ut på forevist sted og i mangel på noe annet å gjøre, satte jeg meg i en halv times tid på verandaen og var såre fornøyd med meg sjøl.

Klokka halv tolv var jeg klar til å gå til Svanevikveien, men før jeg fikk skoene på kimte telefonen. Det var ho Stine som ringte for å si i fra at det tok lengere tid på kurset ho og ho Julie var på enn antatt, så jeg måtte nok vente, i hvert fall en halv time før de var hjemme igjen. Ho lovte å ringe når de kom hjem, noe ho også gjorde. I halv ett tiden ankom jeg Svaneviken, og der ble jeg traktert med kaffe på verandaen før vi la ut på trilletur. Vi la veien om den nye, flotte barnehagen som ho Julie skal gå i. Det hadde visstnok vært et slott i tidligere tider som var residensen til ei som hette Lea. Derav navnet Leaparken barnehage. Slottet er nyrestaurert og omgjort til Bergens fineste barnehage, så der har ho Julie vært kjempeheldig. Når barna i tillegg kan boltre seg i en stor park med uante muligheter for lek og opplevelser, kan man vel si at Ho Stine, han Arild og ho Julie har trukket vinnerloddet. Etterpå fikk vi oss en fin tur rundt Svanevikvannet, med en innlagt stopp på kafeen på høgskolen i Bergen, der pensjonisten kjøpte seg en is og ei flaske brus. Da turen var over, var klokka litt over halv to, så da var det tid for å gå hjem for å forberede middagen.

Etter å ha forberedt maten, hentet jeg ungene, men det gjensto å få maten ferdigkokt før vi spiste, for jeg tok ikke sjansen på å lage den ferdig før jeg utførte mitt «hushjelp»-oppdrag. Etter å ha ryddet opp og satt middagskoppene i oppvaskmaskinen, var det dags å fullføre prosjekt «grillplass». Nå var jeg ikke alene lenger. Høvdingen var sjøloppnevnt bas, men pensjonisten tror nok at det var jeg som sto for kunnskapen. Etter en del plundring med nivelleringen, kom vi i fellesskap fram til hvordan det var mest fornuftig å lage forskalinga til muren. Siden den skulle ligge på fjell, ble det en del saging for å tilpasse forskalingsbordene til terrenget. Da forskalingen var på plass i riktig høyde og i vater, fylte vi opp ujevnhetene med stein før vi tilpasset jernplatene som skulle binde mørtelen.

Vi heiv oss i støyping da grunnarbeidene var ferdige, og i løpet av en times tid var prosjektet ferdigstilt så langt. Nå gjenstår det å spyle murverket med jevne mellomrom slik at støypen ikke tørker for fort og slår sprekker. Det er

pensjonisten som har fått dette ærefulle oppdraget. Høvdingen sjøl er nå på tur til Haugesund. Han hadde kun tid til en rask dusj, før han satte seg i bilen og kjørte av gårde. Han skal i et jobboppdrag, og kommer ikke tilbake før i sekstida i morgen ettermiddag. Heldigvis kunne Anja komme hjem for å overnatte slik at pensjonisten slipper å være alene med ansvaret for tre unger, mens han Steinar er på jobb utenbys. Ho Anja kjører tilbake til kurset i morgen tidlig, når ho har hjulpet meg å få ungene i barnehagen og på skolen.

Huff for en varme

Grillkos på verandaen på Langhaugen

Pensjonisten er tatt av varmen. Det er altfor varmt til å tenke klart. Hvis det ikke hadde vært for at det forventes at jeg skal berette litt om dagens trivialiteter,

hadde jeg droppet dagens blogg. Vi finnmarkinger fungerer dårlig når temperaturen overstiger femten røde grader. Da liker vi best å flate ut og nyte tilværelsen, helst med mack-øl og måsegg. Sånn var det i hvert fall før i tida da fuglen livnærte seg av småsei og andre organismer i havoverflata som ikke var fulle av mikropplast og miljøgifter.

Da jeg reiste med SAS fra Tromsø til Bergen i går kveld, var det lett å se hvorfor vi i Nord-Norge må slite med lave temperaturer og regnbyger. Det var et sammenhengende skydekke fra flyet lettet til vi passerte Brønnøysund. På ferden videre var det ikke en sky og se, og det var enda tjueen grader i Bergen da flyet landet i ti-tida i går kveld. Høvdingen var på pletten da flyet landet, men det ble ei stund å vente på pensjonisten, for det gikk heller tregt med å få kofferten på bagasjebåndet. Flyet landet til rutetid, klokka ti over halv ti, men vi var ikke framme på Langhaugen før litt over klokka halv elleve på kvelden. Sjøl om det var senkveld, var det allikevel lyst ute, så de som snakker om mørke kvelder her i sør, vet ikke hva de snakker om. Pensjonisten ble traktert med et glass rødvin før han tok kvelden i halv tolvtiden. Jeg så fram til ei god natts søvn på Aksel sitt soverom, men varmen plagde meg i den grad at det ble lite søvn på meg, men jeg fikk slappet godt av og det er jo det viktigste.

Planen om å besøke ho Stine og ho Julie etter avlevering av ungene i barnehagen og på skolen, ble fulgt til punkt og prikke. Han Steinar var med på hele turen, for han skulle i et møte med Bergen kommune. Etter møtet skulle han ha hjemmekontor. Jeg ankom Svanevikveien allerede litt over klokka åtte i morges, og ble litt overrasket da det var han Arild som lukket opp ytterdøra for meg. Han var klar til å dra på jobb, men tok seg likevel tid til en liten prat, mens han serverte kaffe og en lime-schott til svigerfaren. Ho Stine var på loftet sammen med ho Julie, så pensjonisten satte seg i sofaen og så på TV mens han ventet på dem. Etter ei stund ropte ho Stine på meg og ba meg komme opp og hente ho Julie. Ho målte meg med sitt skarpe blikk da ho fikk se meg, og da jeg skulle ta henne i min favn, viste ho med all tydelighet at det var ikke akseptabelt. Jeg måtte bare gå ned til sofaen igjen med uforrettet sak. Da begge kom ned en stund etterpå, godtok ho han bestefar og koste seg på fanget mitt mens vi begge så på frokost-TV.

Etter å ha vist hvor flink ho var til å få tak i leker på gulvet, ble lilletøtta lagt i vogna for å ta seg en blund på verandaen. Han bestefar satt ei stund og slo tida i hjel foran TV-en, men fant plutselig ut at det var bedre tidsfordriv å gå til bopelen for å brette klær. Ho Stine syntes først at det ikke var en god idé, men etter litt parlamentering aksepterte ho min beslutning. Før jeg gikk avtalte vi at jeg skulle komme tilbake i halv tolv tiden for å være barnevognsjåfør. Det viste seg at etter hvert tidspunktet måtte settes til klokka halv ett, for det ble litt kort tid mellom oppvåkning og ny trilletur. Pensjonisten som er en kar til å stole på, møtte opp i god tid, og sjøl om jeg var lettkledd, var det nesten i varmeste laget, med over tjuesju grader i skyggen, for en finnmarking å legge ut på tur.

Jeg glemte helt å kompensere væsketapet før vi gikk fra Svanevikveien, og da vi kom til helsesenteret på Sletten, kjente jeg at jeg var nesten tom for energi. Etter at ho Julie var veid inn til ni kilo med litt klær på, gikk vi sporenstreks til kjøpesenteret på Sletten, der pensjonisten kjøpte seg en softis og en cola, mens han spanderte ei flaske sprudlevann på sin kjære datter. Resten av turen gikk veldig bra, sjøl om varmen var nesten uutholdelig. På Rema på Wergeland, kjøpte vi inn ingredienser til grilling. Med flere kilo i handleposen stavret jeg meg hjem til Langhaugen, og jeg var så svett at jeg kunne vries da jeg endelig var

hjemme. Etter å ha bevilget meg en liten hvilepause, hentet jeg englebarna hjem fra skole og barnehage.

Vi har nettopp avsluttet grillinga på grillplassen til høvdingen. Vi hadde koselig besøk av ho Stine, han Arild og ho Julie. Heldigvis var det litt overskyet mens vi spiste, slik at det var akkurat passe varmt for pensjonisten å sitte i skyggen for sola som presset noen stråler gjennom slørskyene. Nå er middagsgjestene gått hjem, og han bestefar har akkurat vært og lest og sunget til ho Ingrid. Jeg får bare håpe at ho får sove i varmen, for det er ikke så enkelt. I morgen ligger det an til å begynne på fundamentet til ny-grillen som skal kjøpes inn til Langhaugen. Pensjonisten skal bruke litt energi og krefter på å fjerne jord og nivellere grunnen som skal få betongdekke etter hvert. Det er her ny-grillen skal få sin plass. Mer om det i morgendagens blogg.

Underveisblogging fra Langnes flyplass i Tromsø

Reiser fra kulde til sol og varme

Pensjonisten er ikke framme i Bergen før klokka ti over halv ti i kveld, og siden jeg er en kveldstrøtt type, må dagens blogg skrives mens jeg venter på flyet som skal ta meg til Bergen. Det er enda over tre timer til avgang, så det er nok av tid

til rådighet, både til å blogge og å lese avisa Klassekampen. Jeg gleder meg til å komme fram og skyssen fra Flesland til Langhaugen er bestilt, så da er alt såre vel. Etter ei forhåpentlig god natts søvn, vil jeg være klar til å hjelpe til med morgenstellet og å følge englebarna til skole og barnehage, før turen legges til Svanevikveien til ho Stine og ho Julie. Det kan selvfølgelig være at jeg må gjøre nødvendig husarbeid før jeg forlater Langhaugen, men forhåpentligvis ikke så mye at jeg går glipp av å være barnevognfører. Pensjonisten som er en ekte finnmaring, er ikke vant med sommer i mai, så det blir vel rart å sprade lettkledd i Bergens gater.

Når pensjonisten velger plass i flyet, setter han seg alltid på høyre side når han flyr fra nord mot sør. Dette har ingenting med overtro eller fobier å gjøre, men det er på denne siden man må sitte hvis man skal få se den vakre kysten i fugleperspektiv. Setter man seg på galsida, altså venstre side, på vei sørover, får man bare se det kjedelige innlandet som pensjonisten i hvert fall ikke har noe forhold til. Da flyet lettet i Vadsø, var det godvær med et lett skydekke.

Pensjonisten så fram til å betrakte finnmarskysten fra oven, spesielt Nordkynhalvøya og Skjånes. Selvfølgelig gledet jeg meg også til å se min barndoms øy, Sørøya, der jeg trådte mine barnesko.

Reisa til Tromsø ble en skuffelse. Allerede da flyet var over Tanabru, tetnet skydekket til, og det var ikke mulig å se annet enn et teppe av tykke grå regnskyer. Det var grått og trist så langt øyet kunne se, så pensjonisten fant fort ut at det beste var å lukke øynene og ta seg en høneblund i sittende stilling. Jeg vet ikke om mine lesere kjenner til begrepet «å heste», for det var det jeg gjorde. Alle fiskerne på kysten er kjent med ordet, for de som driver sjøen har behov for å få seg en høneblund når anledningen byr seg. Da setter man seg ned, eller slenger seg på sofaen i byssa, fullt påkledd, for å få seg en liten blund. Når skipperen tramper i dørken, må man skvette opp og være klar til å få bruket i havet. Sjøl om man ikke akkurat sover stående som hesten, har man fra gammelt av kalt denne måten å sove på for «å heste».

Da det var ti minutter til landing opplyste kapteinen om at det var fine landingsforhold i Tromsø. Det var en lett bris fra sørvest og enkelte regnbyger, så landinga skulle gå problemfritt. Det gjorde den også, men at det var bare enkelte regnbyger, var en sterk underdrivelse. Av de ti minuttene vi brukte på å lande, var flyet innhyllet i tett skydekke i minst ni av dem. Kanskje han hadde rett med hensyn til regnbyger, for det regnet ikke da vi forlot flyet og gikk inn i flyterminalen.

Pensjonisten har akkurat spist middag. Siden jeg alltid foretrekker fisk foran moderne retter som hamburger og diverse Wrap-retter, ble valget Fish and chips med salat til. Siden jeg ikke skal være sjåfør når jeg kommer til Bergen, kjøpte jeg en øl til maten. Det var relativt folksomt i restauranten, men jeg greide å få et innsmett ved et tomanns-bord, der jeg var heldig å få sitte alene og uforstyrret. Etter ei stund, kom en servitør med middagsretten, og det var ikke stort å bli mett på. Retten besto av to små fiskestykker som så ut for å være, som han Steinar sier, drept to ganger, og pommes fritt som var dobbelstekt i friture. Salaten som ble servert i en bolle, så alt annet enn delikat ut. Kålen var slapp og tomatskivene var alt annet enn delikat skåret til, men pensjonisten var sulten og åt opp smitt og smule. Jeg ble ikke det man kaller «god og mett», så det ender vel med at jeg kjøper meg ei pølse med brød før jeg reiser videre til Bergen.

Det er lenge siden at pensjonisten har vært overlatt helt til egne vurderinger når det gjelder bloggen. Det har vært godt å ha en korrekturleser ved sin side som

strammer inn dårlige formulerte setninger og retter ortografiske feil, og i tillegg passer på at «vær varsom plakaten» ikke glemmes. Heldigvis er jeg kommet over den tida at jeg var veldig sjølkritisk og knapt dristet meg til å la andre lese det jeg skrev. Det er kanskje ikke bra å være for gøyven, og gi blanke i om innholdet ikke alltid er etterrettelig. Det å være sin egen kritiker, er ikke så veldig lett. Det er bedre at min kjære kone gir meg konstruktiv kritikk og bidrar til at det jeg legger ut på nettet er leseverdig. Uansett så føler jeg at i hvert fall noen setter pris på bloggen min, så derfor blogger jeg trøstig i vei.

PS! Korrekturleseren rettet opp feilen angående sidevalg på flyet pr. SMS. Man skal selvfølgelig sitte på høyre side hvis man har lyst å se kystlandskapet. Nå er feilen rettet og opplysningen er herved korrigert. Neste gang er det kanskje lurt å sende førsteutkastet til korrekturleseren på e-post.

Blir det vinter igjen?

Han blæs godt på Varanger'n

Det ser ut for at beslutninga vi tok i går, om å kjøre hjem til Vadsø, var riktig. Ikke så lenge etter at vi kjørte fra Schanchehøgda fikk ho mor SMS fra ho Sissel. Det hadde begynt å blåse kraftig like etter at vi kjørte av gårde. Uværet var som

sluppet ut av en sekk. Det gikk fra blikkstilte til storm, i løpet av minutter, og ho Sissel hadde vært ute for å sikre løse gjenstander. Vi hadde fint vær på hele hjemturen med temperaturer som varierte mellom fjorten og åtte grader, og da vi kom til Vadsø var det elleve grader og vindstille.

Da vi våknet i morges var det nesten ikke vind i det hele tatt, men etter hvert har vestavinden økt i styrke i fylkeshovedstaden. Nå blåser det godt og det er frådende bølger på Varangerfjorden. Da ho mor, tidligere i dag, var i kontakt med «broderen» på Skjånes fikk ho en oppdatert værbulleteng. Der var det ikke bare kraftig vind, men også tette regnbyger. Det var med andre ord ikke forhold for uteaktiviteter. Heldigvis ligger huset på Kjosbakken i le for vestavinden, så jeg tror at materialene som lå utover plenen får ligge i fred, og ikke blir tatt av vinden. Værmeldinga for kysten Nordkapp til Vardø er liten storm, med orkan i kastene, så det er ingen spøk å være kystboer i dag. I formiddag hørte vi på DAB-radioen at en campingbil og ei campingvogn hadde blåst av veien på Magerøya. Både på Båtsfjordfjellet og på Magerøya har det lagt seg snø på veibanen, så der er det ikke anbefalt å kjøre med sommerdekk. Vi er jo vant med vinterlige forhold på denne tiden her i Finnmark, det kan vel han Steinar skrive under på, etter besøket her i begynnelsen av juni i fjor. Da måtte vi legge om til vinterdekk før vi kjørte til Skjånes, og på Ifjordfjellet fauk det såpass at det var vanskelig å se veibanen.

Vinden skal løye seint i kveld, men vi er allikevel glade for at vi valgte å kjøre fra Skjånes i godværet i går kveld, sjøl om vi sikkert hadde kommet oss trygt fram i dag også. Pensjonisten er som regel ikke skvetten av seg, men jeg var litt engstelig for om festene til takboksen ville holde, hvis vi ble utsatt for rosser av orkan styrke på turen, derfor sitter jeg nå trygt og godt her i kjelleren i Kvartsveien.

Som vanlig på lørdager, nyter pensjonisten alenetid i heimen mens ho mor og han Steffen prioriterer sosialt samvær. Han Steffen er på kafe og spiser lunsj sammen med venner, mens ho mor og ho Kirsti er på bytur. Først er det litt shopping, før de besøker ho Guri. Det er vanlig kutyme på lørdagene, når vi er her i Vadsø. Pensjonisten har, bortsett fra en snartur til byen og handling på Rema, mulighet til å gjøre som han vil. Noen ganger blir det en spasertur, andre ganger lesing og kos på sofaen eller uteaktiviteter. Planen var at jeg skulle kutte ned noen trær i dag, men så lenge vinden uler om ørene, velger jeg heller å blogge.

Som en ivrig følger av værmeldinga, fikk jeg nyss om at det settes varmerekorde for mai i hele Sør-Norge. Jeg fikk også med meg at det skulle bli hele tjuen grader i Bergen på søndag. De høye temperaturene skaper en del utfordringer for pensjonisten som er vant til å kle seg etter temperaturen. Her i Vadsø må man ha både heldekkende benklær og jakke og caps på, når man beveger seg utendørs. Pensjonisten går ut fra at shorts og singlet er riktige plagg å bruke i Bergen for tiden, men det kan jo fort slå om til sørvest og kraftige regnbyger som kommer inn fra Nordsjøen. Derfor blir det vanskelig å pakke kofferten.

Nå er det jo heldigvis slik at jeg passer klærne til «høvdingen», så strengt tatt er det vel ikke nødvendig å ta med mer enn toalettmappa, for felles tannbørste kan vi vel ikke bruke. Ett er sikkert; for alle tilfellers skyld tar jeg med regntøysettet som jeg kaller: Bergensklærne. Jeg ser fram til å være «hushjelp» i ei ukes tid. Det er alltid hyggelig å være sammen med dokker i Bergen. Siden jeg skal bo og hos han Steinar og være litt til hjelp, mens ho Anja er på kurs, blir jeg nok å være der mesteparten av tiden. Jeg håper å få tid til å besøke dem på Mildegeilen, i

hvert fall en ettermiddag, blant annet for ved selvsyn å se at alt er bra med han Christoffer. Stakkars gutt som måtte inn på Haukeland i dag for å operere handleddet, som ikke ville gro riktig sammen. Ho bestemor og han bestefar krysser fingrene for at armen/ hånda er god igjen når han kommer på besøk til sommeren. Da blir det atter en gang hard konkurranse om «STOR-FISKAR»-tittelen. Når det gjelder ho Stine, ser jeg fram til å promenerer sammen med yndlingsdattera og ho Julie, med pensjonisten som stødige barnevognførere.

Bråhast med å komme oss hjem igjen

Det er ikke søkt om parkeringstillatelse

Pensjonisten må, for ikke å miste en dag med blogging, skrive noen ord i all hast. Det har seg slik at det har meldt et forrykende uvær. Han skal komme med han i

ett-tida i natt og vinden skal gradvis øke på og hele morgendagen skal det blåse full storm fra vest. Jeg er jo nødt til å komme meg hjem til Vadsø, for jeg skal jo reise til Bergen på søndag. Vi kunne sjølsagt ha stått grytidlig opp og kjørt herfra i sjutida på søndagsmorgen, men vi har gjort et annet valg. Vi har bestemt oss for å kjøre hjem når jeg er ferdig å blogge, så pekefingrene avgjør hvor hurtig vi kommer oss av gårde.

Vi hadde jo håpet på å få parabolten i orden i dag, men det lot seg foreløpig ikke gjøre. Jeg var tidlig på pletten og prøvde å stille skjermen så korrekt som mulig. Jeg hadde med meg storkompasset for å peile inn riktig retning, som er 210 grader med helningsvinkel 9 grader, men det var umulig å få kvalitet på signalene. Styrken på signalene er fin, men det nytter lite når kvaliteten er null komma null. Det endte med at jeg klikket meg inn på nettportalen til Canal digital, der jeg chattet med en kundesveger. Han mente at det var parabolhodet som var ute av stilling. Han sa at det ikke var noe i veien med kabelen når styrken på signalene var tilfredsstillende. Det var om å gjøre å være meget presis når man stiller inn hodet, for her er det snakk om millimeterpresisjon. Jeg sa at jeg hadde prøvd alt, men ingen TV-signal var å finne. Vi ble til slutt enige om at de skulle sende et nytt parabolhode kostnadsfritt til meg. Kanskje det blir TV-titting på Kjosbakken neste gang vi kommer hit.

Ellers så har dagen gått med til utarbeid. Vi har begge stått på å rake og fjerne gammelt visent løv og visne plantestengler. Det var svære mengder som havnet på komposthaugen nedenfor veien. Tre store trillebårlast ble kjørt dit, og resultatet ble en fin og ryddig hage. I tillegg til denne fellesgesjeftigelsen har vi jobba med hvert vårt prosjekt. Ho mor har luket og stelt i rabarbralandet, og så har ho fjernet gamle planterøtter fra plantekassene og sådd forskjellige urtevekster i dem. Ho har satt opp navneskilt for hver sådd rad, og nå er plastlokket satt over slik at frøene får drivhusforhold. I tillegg har ho plantet agurkfrø i to store bøtter som ho også har gjennomsliktig plastlokk over. Ho er nøye den tøtta, og jeg håper at det spirer og gror slik at vi får høste av grøden utpå sommeren.

Mens ho mor var opptatt med sitt, lukte jeg i jorbærbedet. Jeg vet ikke hva som har skjedd med plantene i løpet av vinteren. De fleste av dem var pistrete og små, og jeg er veldig spent på om det blir avling i det hele tatt. Etter at plantene var rensert og dekkeplasten spylt rein, ble veksthusplasten strukket over spilene og festet godt med store steiner. Alt er gjort for at plantene skal få best mulig vekstvilkår, men det gjenstår å se om det hjelper. Dersom plantene ikke tar seg opp og vokser godt, blir jeg antakelig å flytte jorbærlandet til et mer egnet sted. Da jeg klippte ned brekkviehekkene i Vadsø i fjor sommer, satte jeg en del av toppgreinene i vann. Da det begynte å komme røtter på greinene, pottet jeg dem. Disse plantene tok jeg til Skjånes og plantet dem ved gjerdet på nedsiden av huset. Vi var veldig spent på om de hadde greid overvintringen. Det var en glede å se at mesteparten av småbuskene sto der med friske knopper. Det går nok noen år før vi kan erklære buskaset som hekk, men så lenge det er liv i dem, er det håp om fin hekk med tid og stunder.

Det ble ikke igangsatt noe arbeid på taket i dag. Tidlig i morges kom to av takarbeiderne hit med en stor hvit kassebil. Vi trodde at de skulle begynne å sette opp stillasje, men de begynte i stedet å laste stillasjemateriell inn i bilen. Jeg ble nysgjerrig på det som skjedde, og gikk ut for å forhøre meg om hvorfor de fjernet materiell, og om de ikke skulle begynne å arbeide på mitt tak. På dårlig engelsk fikk en av dem sagt at de skulle gjøre ferdig et tak på et annet hus, og at de

skulle begynne med taket her i morgen. Hvis ekstremværet slår til, blir det nok ikke noe anleggsaktivitet i morgen heller, men det er vel duket for oppstart på mandag. Hvis de jobber lange dager, opplever vi kanskje å se et flunkende nytt ståltak på residensen neste gang vi kommer hit. Det er bare å håpe at campingvogna som de har parkert på jorda våres, ikke blir tatt av vinden og forvolder skade på noen av våre eiendeler.

Skjånes i utvikling?

Materialer til taket

Etter litt over tre og en halv times bilkjøring, er vi endelig framme på Kjosbakken. Det hadde tint kolossalt mye siden sist vi var her, for to og en halv uke siden. Det er bare på fjellovergangene at det enda ligger noe snø på bakken, men også der

kan man se store avbara områder. Her ute på kysten, er mesteparten av snøen forsvunnet og vannene er i ferd med å tines, så det ser ut for at det kan bli forhold for ørretfiske om et par ukers tid. Da vi forlot residensen, var det et par meter dyp snø på den inngjerdede delen av eiendommen, men nå er alt utrolig nok tint bort. Så i morgen ligger det an til våronn her på Kjosbakken, men aller først må pensjonisten prøve å få parabolen i orden.

Klokka var nesten halv fem før vi kjørte fra Vadsø. Etter skoletid kom ho mor heseblesende hjem for å bli kjørt til time hos fysioterapeuten. Først bar det innom Kivi for å handle litt matvarer til heimen, så vi nådde timen med fem minutters margin. Ho hadde time klokka to, og ho var ikke hjemme før litt over klokka tre. Ho og han Steffen kom samtidig, for ho hadde avtalt med han at han skulle komme og hente henne når han var ferdig på arbeid. Pensjonisten hadde middagen klar når de kom hjem, og i dag var det stekt ørret som sto på menyen. Etter at middagen var fortært og oppryddinga unnagjort, ble det en handelstur på Rema før vi startet på turen til Skjånes. Ho mor var både sliten og trøtt etter flere timers undervisning, så ho duppet av et par ganger i løpet av turen. Jeg derimot, var kvikk som en fole, og kjørte stødig og sikkert på stort sett tørre og fine asfaltveier. Bortsett fra i Vestertana, der veien er ekstremt svingete og veibanen hullete og ujevn, var kjøreforholdene gode, så vi hadde vel det man kan kalle, en behagelig tur.

Vi var veldig spente på hvor langt de hadde kommet med taktekinga da vi nærmet oss residensen. Fra veien hadde vi bare utsikt til taket som var vendt mot veibanen, men der så alt ut som før, så vi antok at de hadde begynt å legge lektre på andre siden av taket. Det vi imidlertid så veldig godt, var at det var parkert ei stor, gammel campingvogn på vestsiden av huset. Den antar vi at arbeiderne skal bruke som mat- og pausevogn mens de arbeider med taket. Da vi kom helt fram, så vi at alt av takmateriell og stillase-elementer lå stablet utenfor huset. Entreprenøren hadde nok feilinformert pensjonisten om oppstart på arbeidet. Vi er spente på om de begynner arbeidet med å sette opp stillasen i morgen, for fredag er jo arbeidsdag.

Ho mor fikk tilsendt ei lenke fra ho Sissel. Her blir en ny turistbedrift her på Skjånes presentert. Det er de som har satt i stand Juliehuset som har laget ei imponerende nettside der de presenterer konseptet, der det i tillegg til «vanlige» turisme-tilbud også inngår gullvasking!! (Her må vel du Steffen slå dæ sammen med dem). Nettsida er profesjonelt satt opp, med utførlige beskrivelser og mange vakre bilder. Huset presenteres som et hotell og det er bilder av fasilitetene de tilbyr. Ho mor og jeg synes at det er fint at de markedsfører sitt prosjekt og vi håper at de vil lykkes med konseptet. Det er kjempefint at vi har fått grundere til bygda og vi håper at dette kan være starten på en ny levevei for Skjånessamfunnet. Klikk [her](#) hvis du vil se på nettsiden.

Nå sitter ho mor og jeg og slapper av med en liten konjakk i glasset. Vi følte begge at vi trengte noen styrkedråper etter en lang dag, som kulminerte med en lang biltur. Siden vi ikke kan se på TV, må vi finne på annet å gjøre, og foreløpig har vi som de datakyndige menneskene vi er, tatt hver vår laptop i bruk. Jeg er kreativ og skriver blogg, mens ho mor surfer på Internett. Som vanlig har jeg min fulle hyre med å fylle siden, men jeg akter å fullføre bloggen med stil. Derfor kan denne avslutninga kanskje bli litt kjedelig, fordi mitt eneste mål med ordgytinga er å få skrevet mer enn ei A4 side. Nå er målet nådd.

Middelhavsjord

Kraftig beskjæring må til

I går kom kvitteringa fra posten på at middelhavs-molda som jeg kjøpte på Plantasjen i Bergen var ankommet Vadsø. Nå er pakken hentet, og bonzaitreet er omplantet og vil fra nå av hente næring og vann fra jord fra Middelhavsområdet. Pensjonisten synes at molda ligner urovekkende på vanlig norsk blomsterjord. Jeg håper, for mitt kjære tres skyld, at mine mistanker om juks og fanteri ikke slår til. Dersom jorda ikke holder mål, har jeg godtroende kastet bort masse penger. Femten liter jord kostet over to hundre kroner og frakta ble på etthundre og syttifem kroner. For samme pris kunne jeg kjøpt fem femtiliters-sekker med blomsterjord på Europris.

Hvis jeg ser bort fra at noen trær skal klippes ned, er våronna over for denne gang. Det er ho mor som har klokkeetro på at nedkuttete trær vil få kraftig vekst

og bli fyldige fra rota og opp til toppene av de nye greinene. Målet er å få trærne til å bli såpass tette at de danner hekk mot nabotomta, som får gro vilt. Dette medfører at plenen våres blir infisert med frø fra ugress som løvetann, høymuggel, revebjeller og hundekjeks. Det er ikke trivelig å ha sånne naboer, det er lite vi kan gjøre med det.

Pensjonisten kjente knapt smerter i ond-foten på vandringa i dag. Jeg forserte tempoet, uten at jeg kjente den vanlige stikkingen i vrista. Hvis jeg er riktig heldig, er beinet kanskje i ferd med å gro sammen igjen. Jeg håper det, for jeg har ikke lyst til å bli operert nå når det går mot sommer. En gipset fot med rekonvaliseringstid på flere måneder, er ikke noe jeg ser fram til. Jeg hadde jo planlagt å ringe Kirkenes sykehus i dag, men enten fortrengte jeg tanken, eller så glemte jeg hele greia. Hvis foten er like bra i morgen, ringer jeg ikke. Da tar jeg sjansen på at beinet leger seg, og at foten blir god som ny igjen.

I går fikk jeg telefon fra entreprenøren på Sandholmen. De skulle begynne med taket på residensen på Skjånes, og han ville ha bekreftelse på hvilken side av huset nedløpene fra takrennene skulle være. Han fikk beskjed om hvilke sider de skulle være på. En times tid etterpå ringte han igjen. Denne gangen var det spørsmål om hvor han skulle hente strøm til de elektriske verktøyene. Han fikk beskjed om å hente nøkkel hos han Sture, og at han kunne ta strøm fra en av kontaktene på vaskerommet, for der er det 16 ampers kurs. Jeg ba han også om å ta strømledninga ut gjennom kjellervinduet i vaskerommet. Ho mor er litt engstelig for at vi kanskje kommer til et kaldt og utporsket hus når vi ankommer Kjosbakken.

Hovedmålet med Skjånesturen er å få parabolen til å fungere. Jeg har investert i en duppedings som heter «satelitte finder». Den skal gi pipelyder når satellitten Thor 3 som sender signaler fra Canal Digital, er peilet riktig inn. Jeg håper at den virker og at vi kan få kose oss foran TV-skjermen, sjøl om NRK er i streik. Et delmål er å få innsyn i hvordan arbeidet med taket på huset foregår, og hvor langt de er kommet med arbeidet. Når disse målene forhåpentligvis er nådd, gjenstår det å få ryddet opp i jordbærlandet, blomsterbedet, å rake gammelt løv og fjerne greiner som har falt ned i løpet av vinteren. Våronna er således ikke over, men når vi kommer til Skjånes får vi både energi og arbeidslyst, så da går arbeidet unna i en fei. Det blir kort helg på Skjånes, for vi må kjøre hjem til Vadsø på lørdag. På søndag reiser pensjonisten tilbake til Bergen for å steppe inn som «hushjelp» hos høvdingen.

Hvis ikke noe spille nytt oppstår, ser det ut for at jeg må oppgi målsettinga om å skrive mer enn ei A4 side. Det er første gang på lenge at det har oppstått vakuum under topplokket. Det nytter ikke å vri hjernen i forsøk på å finne noe å skrive om, så derfor velger jeg å svelge min stolthet og avslutter herved dagens blogg.

PS. Korrekturleseren kom med et innspill om Bergensturen, så jeg nådde dermed min målsetting om ei full side i dag også.

Våronn i Kvartsveien

Klare for ny vekstsesong

For første gang i år, gikk jeg min morgentur på Pavelstien. Stort sett var det tørt og fint å gå på grusen, men enkelte steder var det noen tinedammer som måtte forseres. Jeg gjorde som Bøygen sa, jeg gikk utenom og således kom jeg meg tørrskodd forbi hindringene. Det var balsam for sjelen å høre fuglekvisper, men det skar meg i øynene å se alle de døde og nakne bjørketrærne som omkranset stien. Pensjonistens tanker gikk tilbake til 4. september i fjor høst, da han gikk på stien forrige gang. Det var da jeg fikk det førømtalte tretthetsbruddet i foten. Det var med nød og neppe at jeg greide å stavre meg hjem den gangen, og jeg må innrømme at jeg kjente godt etter om det skulle stikke litt ekstra i ond-foten i dag. Som sedvanlig tok jeg runden om Røde Kors-hytta. Denne avstikkeren følger en sti som er både steinete og ujevn, men det gikk bra, sjøl om jeg kjente smerte i

foten. Jeg må nok ringe til Kirkenes sykehus og purre på operasjonen. Det begynner å nærme seg et halvt år siden jeg fikk beskjed om at jeg måtte opereres. Kanskje de har glemt meg og trenger en påminnelse. Det samme skjedde jo da jeg skulle opereres i endetarmen, da måtte jeg også ringe for å minne UNN i Tromsø på at jeg skulle opereres på etterjuls vinteren. Jeg ringte i begynnelsen av april, altså om våren, hvis vi skal følge kalenderen. Da ble det fart i sakene og jeg ble operert den 24. april. Jeg har hatt en del plager etter operasjonen, men nå ser det ut for at jeg er på bedringens vei. Kanskje det er best å vente med foten til høsten. Det vil bli kjedelig å gå med gipset fot i sommer. Da vil det bli fritt fram for alle andre enn pensjonisten å bli årets storfisker.

Våronna er begynt i Kvartsveien. Etter en liten pause i liggende stilling på sofaen, mannen pensjonisten seg opp og kledde seg om til hagearbeid. Her i nord, er det ofte sånn at man får vekster til å gro på tross av klimatiske forhold. Så også med å dyrke jordbær, som strengt tatt ikke skal gå an i arktiske strøk. Det var absolutt tid for å klippe ned og rydde opp i jordbærbedet. Det er mye gammelt løv og utvekster som må fjernes, og det må være rent og ryddig rundt plantene før plastduken trekkes over drivhuset. Det ser ut for at plantene trives under platen, og når sol og varme får opp drivhuseffekten, hender det at pensjonisten kan by på modne jordbær i slutten av juli. I år ligger alt til rette for tidlig modning, så de som har lagt sommerferien til månedsskiftet juli/ august har noe godt å se fram til. Det var ikke bare jordbærlandet som fikk stell i dag. Vi har en prydbusk som har vokst seg både stor og til dels stygg. Mesteparten av greinene dør i løpet av vinteren, og de må fjernes. Siden buska har fått utvikle seg og vokse slik den sjøl vil, var det tid for å stramme den opp. Pensjonisten utstyrte seg både med sag og greinsaks, for her skulle det bli vei i vellinga. Jeg fjerna minst tre fjerdedeler av buska, og nå er den nyklipt, og nesten ribbet for greiner. Ho mor måtte riste litt på hodet da ho så den friserter prydbuska, men jeg bedyret at den kom til å vokse seg både stor og fyldig i løpet av sommeren. Ho så litt skeptisk ut, og jeg er ikke sikker på om ho deler min optimisme, med hensyn til vekst og utvikling.

Det var et svare strev å rydde opp etter skamklippinga. Greinene måtte brytes i høvelig store biter for å få plass i trillebåra. Det ble til slutt tre store trillebårlass med greiner som havnet på komposthaugen. Da arbeidet med å fjerne greinene var over, kjente jeg at det hadde gått hardt utover både rygg og armer. Heldigvis fungerer peikefingrene såpass bra at det blir blogg i dag også. I morgen er det raking av løv og rydding av blomsterbedene som står for tur. Det er bare å håpe på godvær, slik at pensjonisten kan være lettkledd når han utfører våronna her i Kvartsveien.

Den som tror at ho mor slapper av og koser seg mens pensjonisten styrer med sitt, må revurdere sine tanker. Allerede før ho gikk på skolen i morges, var vaskemaskinen i full gang. Siden pensjonisten var utarbeidende i dag, måtte ho mor lage middag da ho kom hjem, etter en slitsom arbeidsdag. Mens ho kokkelerte satte ho brøddeig, og ettermiddagen har gått med til å bake herlige, næringsrike grove rundstykker. Jeg vet ikke hvor mange klesvasker som er unnagjort siden vi kom hjem i går ettermiddag, men nå ser det ut for at alt er vasket og de siste plaggene er hengt opp til tørk. Det er bare å håpe på at ho har vett nok til å slappe av resten av kvelden. Kanskje pensjonisten skal by ho på et glass rødvin i kveld?

Hjemme igjen

Venter på bagasjen i Vadsø

Pensjonisten sitter foran PC-en i kjelleren i Kvartsveien og hamrer laus på tastaturet. Jeg er sliten i både hodet og kroppen etter ei lang reise med Widerøe. På første etappe fra Bergen til Bodø, var vi så heldige å få reise med det flunkende nye jettflyet. Komforten var ikke bedre enn i propellflyene, og sjøl om setene var av skinn - var det såpass trangt mellom setene at det var vanskelig å få lest helge-Dagbladet. Jetmotorene støyet mindre enn de gamle propellmotorene, og hattehyllene var såpass romlige at det ikke var problemer med å få plass til trille-kofferten med bunaden hennes mor. Hvis noen lurte på hvordan vi kom oss til flyplassen, så var det den kjekke svigerdattera våres som kjørte oss dit.

Da vi skulle lande i Bodø, ble vi litt skvetne. Flyet var på innflygning mot rullebanen, da motoren plutselig ruste opp og flyet begynte på en krapp oppstigning. En tåkedott som lå over flyplassen var såpass tett at det ikke var sikt nok til å lande. Denne opplysningen fikk vi fra kapteinen ei god stund etter det inntrufne. Det var ikke rart at noen ble litt oppskjørtet, men det så ut for at medpassasjerene i det fulle flyet taklet situasjonen godt. Flyet gikk opp til marsjhøyde og kretset der ei lang stund før pilotene gjorde et nytt landingsforsøk. Denne gangen gikk det bra, sjøl om tåka lå farlig nært rullebanenivå. Det var noe annet å komme til Bodø lufthavn enn å være på landets hovedflyplass, Gardermoen. Der kan man ikke få annen mat enn pizza og andre småretter som nesten ikke er etende for eldre folk. I Bodø laget de sunn og nærrende middager, og de reklamerte for at alt de solgte av mat var handlaget. Ho mor og jeg var spesielt heldige, for i dag var det bacalao på menyen. Den smakte aldeles nydelig, men porsjonene skulle helst ha vært litt større. Fra Bodø og nordover reiste vi med propellfly beregnet til å lande på småflyplasser. I Tromsø var det mannskapsbytte så vi reiste med samme fly fra Bodø til Vadsø, der han Steffen var på pletten og hentet oss.

Det var godt å komme hjem etter ei lang reise, men i forhold til det sosiale nettverket vi opplevde i Bergen, er det heller stille og rolig her i Kvartsveien. Han Steffen sitter på loftet med sitt, mens ho mor og jeg har pakket ut fra koffertene og betalt regninger på nettbanken. Vaskemaskinen går for fullt, og hauger med skittenklær ligger på vent. Et lite avbrekk i rutinene fikk ho mor da ho ble oppringt på facetime av ho Ida. Ho trengte litt hjelp og veiledning med ei matematisk utfordring. Det fikk ho, og vi håper at ho er godt rustet til matematikkentamen i morgen. Ho mor har brukt en del tid på å veilede ho i matematikk i løpet av helga. Det var litt morsomt å høre ho Ida si: «Bestemor, du som er så flink i matematikk, hvorfor ble du bare lærer»? Utsagnet viser kanskje at dagens unge ikke anser læreryrket å være et statusyrke. Det er nok ikke førstevalget for studenter som har bedre enn fire i snittkarakter.

Klokka kvart på ni i mårrest kjørte han Ståle og ho Ida fra Mildegeilen. Første stopp var Sandsli, der flere sjåførere skulle møtes for å kjøre jentelaget i fotball til cupkamp i Haugesund. De spiller i jenter 15 års- klasse og det laget som vinner cupen, blir norsk mester i klassen. Ida var ved godt mot da de reiste av gårde, og ho forventet at laget hennes skulle vinne. Det gjorde de da også. Stillingen ble 4 – 2 til jentelaget Gneist fra Bergen, så jentene har derved vunnet tre kamper så langt, og de har som mål å vinne cupen. De to første kampene ble vunnet med sifrene 1 – 0, og det var Ida som scoret målene. Ho er et stortalent i fotball, og ho bestemor og han bestefar er veldig stolt av fotballjenta si.

I morgen er det arbeidsdag for ho mor og han Steffen. Pensjonisten har planer om å ta seg en strekk på sofaen når han kommer tilbake fra morgenpromenaden. Jeg håper at sola skinner og at det er varmt i lufta, slik at jeg kan holde brunfargen ved like. Det første han Steffen sa da han fikk se oss var: «Kor brun dokker e». Han visste jo om det strålende været vi hadde mens vi var i Bergen, og hva vi hadde opplevd. Han hadde lest bloggen hver dag, og var dermed godt orientert om alle våre gjøremål, men at vi hadde blitt brun, det visste han ikke. Da vi reiste fra Vadsø var det enda en del snø på bakken, og det var ikke antydning til grønnfarge hverken på gresset eller trærne. Nå er det ikke en snøfleck å se og plenene nede i byen er grønne og fine og knoppene på trærne er i ferd med å briste. Fra flyvinduet kunne vi også se at fjellvannene var i ferd

med å tine. De vannene som ligger nærmest kysten er allerede isfrie. Det ble, imot alle odds, tidlig vår i år.

Siste kveld i Bergen for denne gang

Fugleskiten vaskes vekk

Når man er i hyggelig selskap i vakre omgivelser og har nåkka å gjøre, går tida forferdelig fort. Pensjonisten følte det som om vi nettopp var kommet til Rossnes, da vi plutselig måtte pakke sammen sakene våres og kjøre tilbake til Mildegeilen litt over klokka tre i ettermiddag. Før vi starta tok ho mor og jeg ansvar og flidde opp i huset, mens ho Beate fikk litt tid til studiene og han Ståle klippet plenen. Etterpå tok han Ståle og jeg oss en liten trøartur til naustet. Der fikk vi tatt i land

den ene av båtene, som nå står lukket og låst inne i naustet, klar til bruk ved senere anledninger.

Like før vi satte oss i bilen, ble pensjonisten og resten av følget vitne til et «drap». Det kryr av huggorm på landstedet til ho Beate og han Ståle, og den er ingen velsett gjest av dem som bor der, når den dukker opp rett ved husveggen. Ved hjelp av et riveskaft og ei krafse endte jakten med at ormen ble et ormehode kortere, og bestanden derved redusert med ett individ. Pensjonisten vet jo at slangen er på rødlista og dermed er den et reptil som er fredet. Det er vel som med ulven og by-folk. Den som ingen plage har, fordømmer bestialske handlinger som avliving av truede arter, men de som har giftige slanger og farlige rovdyr tett inn på livet, ser annerledes på saken. Det er de som har skoen på, som vet hvor den trykker, så også med de truede artene som er predatorer, som i verste fall kan drepe mennesker. Sjøl om jeg burde si ifra om at jeg ikke aksepterer drap på huggorm, var min munn lukket og derved ble jeg vel medskyldig i avlivingen. Vi kjørte strake veien til Mildegeilen, og etter en aldri så liten pause er pekefingerne i sving med å hamre på tastaturet igjen. Det er stille i huset og det er bare ho mor som er i min umiddelbare nærhet. Ho er på kjøkkenet der ho lager potetsalat samt forsøker å få tørrfiskene vi grillet i går kveld litt mykere i konsistensen. Først la ho fiskestykkene i lettsaltet vann og stekte litt bacon som ho hadde over fiskestykkene, og pakket dem inn i aluminiumsfolie. Nå gjenstår det å grille dem, og det er han Ståle som skal stå for grillinga. Han Johannes dro sporenstreks til fotballbanen på «Dalen», mens ho Beate som nettopp kom inn etter å ha vært på luftetur med Canty, måtte kjøre ho Ida til ei venninne. Han Christoffer er på loftet og spiller dataspill.

Sjefen sjøl han Ståle, heiv seg i bilvask med det samme vi ankom heimen. Han hadde oppdaget at en fuggel hadde skjette på panseret på Porsche 'n. En bil av dette merket, kan ikke være bekjent av å ha etsende fugleskit på panseret, så elendigheta måtte fjernes umiddelbart når vi ankom Mildegeilen. Eldstesønnen er en meget nøye kar, og når han går i gang med noe, utføres arbeidet på aller beste måte. Han har vasket og gnuddet over en time allerede, og da pensjonisten var ute for å sjekke hvordan man skriver bilmerket, var han i gang med å vaske hjulkapslene. Det kan bemerkes at de gangene jeg har vasket våre, har vært de få gangene jeg har fått bilen vasket i vaskeautomat. Her har eplet falt veldig langt fra stammen.

Det er siste kvelden vi er her i Bergen for denne gang. Vi har hatt trivelige dager her sammen med barn, svigerbarn og barnebarn. Alle har bestrebet seg på å gjøre «ferien» våres så fin som mulig. Vi er veldig takknemlig for det, og pensjonisten vil takke dokker alle som har tatt så godt imot oss og bidratt så mye til at vi skulle ha det bra sammen. Det er godt for oss å se at alle våre nærmeste har det bra, og spesielt er det fint å oppleve den omsorgen og den oppofrelsen dokker viser overfor barna dokkers. Dokker står på og setter dem alltid først, gjerne på bekostning av egne interesser og mål. Ho mor og jeg har erfart at det å prioritere samvær og legge til rette for at barna skal kunne ha et trygt og godt hjem å vokse opp i, har bidratt til et godt voksenliv for ungene våres som vi er så glade i.

Sjøl om vi ikke kan være sammen med våre nærmeste så mye vi ønsker, bidrar ho mor med hyppige bulletenger på SMS og pensjonisten bestreber seg på å holde dokker oppdatert om smått og stort gjennom bloggen. Hittil har jeg holdt nyttårsloftet om daglig blogging, og jeg akter å fortsette med det. Neste blogg blir fra kjelleren i Kvartsveien.

Sommeridyll på naustet

Avslapping på bryggekanten

Under frokosten i mårres fikk vi se en mann som padlet på et seilbrett. Det var han Johannes som først oppdaget den høyreiste mannen som syntes å stå fjellstøtt på det bevegelige underlaget, samtidig som han sørget for framdrift med padleåra. Nærmere vurdering av framtoningen tydet på at det var han Steinar som var ute på tur på bølgene blå. Han gjorde seg en sving utpå vågen og vinket til oss tilskuerne, før han padlet tilbake til seilbåten. Like etterpå fikk vi se ei dame som fulgte tilnærmet samme rute. Denne gangen var vi forberedt, og det var ikke vanskelig å fastslå at det var fru Mørch Rasmussen som fulgte i sin manns «padle-spor»

Pensjonisten har hatt en flott dag på naustet sammen med eldstesønnen. Etter hvert ble det slik at hele familien var samlet der, både for å nyte det våte element og deilig havbris på bryggekannten. Han Ståle og jeg fikk ikke nyte noen av delene, for vi var opptatt med å ha service på en av påhengsmotorene. Motoren kunne ikke brukes, fordi kjølevannssystemet var gått tett. Ved å bruke kløkt og en smule finurlige triks, greide vi etter hvert å lokalisere blokkeringa. Litt smøremiddel, luftpress og en tynn kobberstreng måtte til for å få vannet til å renne gjennom alle nødvendige kanaler.

Da denne jobben var gjort og motoren var prøvekjørt, gjensto det å skifte gir-olje, oljefilter og olje på motoren. Jobben ble utført på fagmessig vis, under kyndig veiledning fra pensjonisten. Det gjenstår å få skiftet plugger. Ikke fordi vi ikke rakk å gjøre det, men fordi de pluggnøklerne vi hadde, ikke var av riktig dimensjon. Da arbeidet var gjort, sjøsatte vi båten og det var selvfølgelig pensjonisten som måtte teste båt og motor. Begge deler fungerte utmerket og jeg kan trygt anbefale båt og motor til både turbruk og fiske.

Ho mor, som bestandig tenker på å gjøre det hyggelig, hadde laget vaffelrøre, kokt kaffe og tatt med seg vaffeljernet til naustet. Her steikte ho en haug med vafler som ble servert med rømme og syltetøy, av type bringebær og jordbær. Det smakte godt med kaffe og vafler etter en lang seanse innendørs i naustet og påfølgende testrunde på fjorden. Det ble nok til alle, men hvis det hadde vært noen hjerter igjen, tror jeg at i hvert fall pensjonisten hadde forsynt seg med mer enn de to platene jeg spiste. Ho mor kan det med å gjøre det trivelig rundt seg, det skal ho virkelig ha takk for.

Med våtdrakt og redningsvest på, ble det en flott dag for barnebarna våres. De padlet kajaker og badet i sjøen, med jevne mellomrom. Sjø! ho Ingrid, som virkelig er ei «morsk» jente, ville bade. Da ho ble dyppet ned i vannet, ble sjøen kraftig bearbeidet av hurtig bruk av føtter. Det var ikke tvil om at det var isende kaldt, og at ho likevel ikke ville bade. Da var det godt å komme seg opp på seilbåtdekket til mamma. Det ble også fisket og fanget små rognkall-ungling som ble oppbevart i en balje med sjøvann, stein og tare. På et fiskeredskap fikk de sågar en stor hvitting. Den var stor nok til å bli middagsmat, men etter at Christoffer på sedvanlig vis hadde kost med den, ble den sluppet fri igjen.

Det blir sein middag i dag. Familien følger spent med på den engelske ligacupfinalen mellom Manchester United og Chelsea. I skrivende stund ble det mål til Chelsea, etter at en av lagets spillere ble meid ned innenfor sekstenmeteren. Det ble selvfølgelig straffe og skåring, noe som er jevngodt med en tragedie. United er jo favorittlaget, og et tap vil bli dårlig mottatt av fansen her på Rossnes. Når kampen er over er det dags for grilling. Det er grillet tørrfisk som står på menyen. Det er pensjonisten som har sørget for råvarene, men hverken han eller ho mor har noensinne spist denne kulinariske retten. Han Ståle har vært på Skarven i Tromsø, der han sammen med han Steffen, spiste grillet tørrfisk. Han bedyrer at måltidet var en «høydare» og han vet også hvilke ingredienser som blir servert til et sådant måltid. Alle gleder seg til måltidet, kanskje ho mor og jeg er de som gleder oss aller mest.

Familien Mørch Olsen/ Rasmussen seilte av gårde fra Rossnes i tretiden i ettermiddag. De skulle seile utaskjærs til Manger, der de skulle overnatte, før siste etappe til ankerplass på Askøy blir gjennomført i morgen ettermiddag. Ho Anja som skal på jobb, må ta buss fra Manger i morgen tidlig. Vi har alle hatt det kjempeflott og vi har kost oss sammen, både i går kveld med grilling, og i dag

med hyggelig samvær på naustbrygga hannes Ståle. Det spørs om ManU klarer å følge opp og toppe opplevelsene vi har hatt her i dag.

Beklagelse for dårlig kildesjekk

14-tonneren belagt til flytebrygga

Pensjonisten må først beklage at han ikke dobbeltsjekker sine kilder før han blogger. Som ansvarlig skribent vil jeg beklage at jeg forledet mine følgere til å tro at det var han Sjølvaste Mørch Olsen som hadde bestilt bord på SAS hotellet på Bryggen. Det var selvfølgelig fru Mørch Rasmussen som hadde stått for bestillingen. Heretter vil redaktøren sjekke sine kilder slik at det ikke oppstår misforståelser, og samtidig beklage det inntrufne.

I dag var det kun han Ståle som måtte stå opp før hanen galte, siden han hadde jobbdag. Ho mor sto opp litt før klokka sju, mens pensjonisten drøyde sengekosen til i halv ni tida før han gjorde sitt toalett. Det ble også tid til litt avslapping med krim-lektyre på sofaen før frokosten ble inntatt. Det er alltid koselig å være gjest på Mildegeilen, men allerede tidlig på formiddagen forlot vi boligen for å kjøre til landstedet på Rossnes. Beate var en stødig sjåfør, men vi brukte lang tid på turen. Det var lang bilkø, så vi måtte snegle oss fram på kronglete vestlandsveier. Da vi kom fram, ble vi oppvartet med kaffe som mora til ho Beate hadde ordna til oss. Ho hadde også bakt lefser som vi satte til livs. Det var deilig med ferskkokt kaffe og kaker i solsteiken på verandaen. Etter en snartur på brygga på eiendommen, kom ho mor og ho Beate med beskjed om at en ventende seilbåt var observert på fjorden. Det var svigerfaren til han Steinar som kom stampende utover fjorden i motvinden. Hele familien var med og etter seks timers gange, la de til den nyervervede flytebrygga til eldstesønnen våres. Det var til dels kraftig vind med krappe bølger som måtte forseres på sjømannsvis. Det viste seg at svigerfaren hannes Steinar var en sjøvant kar, og etter hvert ble den 14 tonn tunge seilbåten forskriftsmessig fortøyd ved flytebrygga. Småkarran var snare å komme seg på land, og ho bestemor med følge sørget for at de kom seg trygt til boligen på Rossnes.

Tida går fort i hyggelig selskap. Vi har akkurat avsluttet en vellykket grillaften på verandaen hos han Ståle og ho Beate. Som seg hør og bør, var det husverten assistert av sin kjære bror som sto for grillinga, mens kona og ho mor sørget for oppdekking, salat og diverse grillmat-ingredienser. Alle koste seg i solnedgangen, sjøl om temperaturen krøp nedover på temperaturskalaen. Til slutt ble det såpass hustrig og kaldt at den klokeste av oss måtte si i fra at det var på tide å trekke innomhus. Hvis det er noen som lurar på hvem som var den klokeste, så er det nok slik at pensjonisten av pur beskjedenhet ikke vil framheve seg sjøl.

Akkurat nå diskuteres det hvor det er best å overnatte både for voksne og barn. Victor har allerede tinget seg soveplass hos han Sander, sønnen til Beates bror. Aksel og Ingrid vil sove om bord i morfars seilbåt, og det ser ut for at han Steinar og ho Anja vil følge demmes eksempel. Ho mor og jeg kunne selvfølgelig prioritert å overnatte på hemsan på ny-naustet, men vertskapet har bestemt at vi skal ta i bruk gjesterommet som ligger kloss opptil baderommet. Det er pensjonisten veldig tilfreds med, for han må jo late vannet flere ganger i løpet av natta.

Ho mor er som vanlig veldig geskjeftig. Ho ser seg sjøl som primus motor i familien, og uansett beliggenhet tar ho ansvar både for voksne og barn. Mens vi andre slapper av og nyter tilværelsen, styrer ho med å rydde opp og sørge for at alle har det bra. Det er ikke bare oss som er til stede som får hennes oppmerksomhet. Ho Stine blir fortløpende orientert om hva som skjer, mens han Steffen jevnlig må rapportere om hvordan han har det, mens ho mamma er utenfor rekkevidde. Pensjonisten er også engasjert og opptatt av både barn og barnebarn, men den hersens blogginga gjør jo at han må prioritere hamring på tastene med begge pekefingerne

17. mai

På aksel gevær

Gratulerer med dagen! Det har vært en travel dag, men også en dag spekket med opplevelser og nasjonalisme. Det var bare å komme seg tidlig opp og så raskt som mulig å fli kroppen, før stasklærne ble tatt på. Allerede klokka halv ni på mårran var det bestilt frokostbuffet på SAS-hotellet på Bryggen. Han sjølveste Mørch Olsen hadde bestilt bord til tretten personer, deriblant svigerfaren, svigermora og en vennefamilie. Den eneste som manglet ved festbordet var han Victor, som er ekte Bergensgutt som marsjerer i 17. mai toget i uniform og på aksel gevær. Han er ikke i militæret, for han er jo bare ni år. Nei, han er opptatt i den stolte bergenske tradisjonen i et av byens buekorps. Så en såpass triviell sak som frokost på hotell, er langt under en buekorps-soldats verdighet.

Etter en lang seanse ved frokostbordet med god mat og hyggelig prat, gjaldt det å få timet tid og sted for bivåning av 17. mai toget, der Victors buekorps som bar navnet Fjeldet Bataljon, skulle marsjere. Vi var ute i god tid, så det ble ei stund å vente før vi endelig så fanen våre øyne skuet etter. Taktfast tromming på dertil egnede skarptrommer sørget for at «tjuaguttene» holdt linja mens de marsjerte taktfast med geværet «på aksel gevær». Pensjonisten ble mektig stolt av den stramme buekorpsgutten våres som var strunk og stram i kroppen som en tinnsoldat. Han bestefar var lett på foten og veldig opptatt med å få tatt bilder av poden, og det var ikke fritt for at pensjonisten måtte bruke litt kløkt for å forsere festkledde folk som sto i veien for direkte innsyn til guttungen.

Sjøl om det verket i ond-skanken, ble det tilbakelagt mange skritt i brosteinsbelagte Bergensgater. Det er kanskje stygt å si det, men det hjelper på psyken at noen har det enda verre enn du sjøl har det. Ho mor gikk ved min side i sin praktfulle nordlandsbunad og bunadssko, som aldeles ikke er tilpasset taktfast gange på bro-stein. Ho fikk kjenne på smertefulle undersåtter som fikk hard medfart, spesielt når stegene måtte utføres på ujevnt underlag. Sjøl om tærne hennes ikke fikk tilstrekkelig plass til å breie seg i skoene, og smerten var uutholdelig, gjennomførte ho den lange marsjen med bravur. Pensjonisten fikk gå uten vekt på skuldrene i dag, og det var bra. Ho Ingrid valgte han morfar som følgesvenn, og ho så ut for å trives veldig godt i hans selskap. Sjøl om ho var veldig flink til å gå ved egen hjelp, måtte han bære henne på skuldrene en god stund, på slutten av togturen. Valget av morfar som ledsager sparte pensjonisten for vonde skuldre, men til gjengjeld påførte finskoene meg smerter i ond-foten. Han Aksel var veldig flink å gå sammen med oss, men halvveis i marsjen forsvant han og mora. Det var visst en karusell som fanget interessen hannes, men jeg vet ikke med sikkerhet hvor de ble av. Etter en stund fikk ho mor en Snap som viste at han slikket på et stort sukkerspinn. Det så ut for at han ikke led noen nød, så han bestefar antar at han hadde en fin alenetid sammen med mora si. Hverken pensjonisten eller ho mor har noen gang opplevd en slik folkemengde som i dag. Folk var pyntet til trengsel og norske flagg vaiet i nordavindsbrisen mens sola skinte fra skyfri himmel. Hele byen var kledd i vårt kjære lands nasjonalfarger rødt, hvitt og blått, og synsintrykkene var vidunderlige og også spektakulære. Trær og blomster i full skrud er heller ikke vanlig kost for oss nordboere. Aldri før har vi opplevd to forskjellige tog som har møtt hverandre på motsatt side av gatene. Der fikk vi se bilkortesjer der veteranbiler, gamle militærkjøretøy og brannbiler snirklet seg fram i gangfart. Spenstige turnjenter som slo stifen på brosteinene. Ett jentelag som spilte rugby midt i toget mens de fulgte togets sig framover. Ei jente som balanserte på en fot støttet opp av fire jenter med strake armer. Sykler av alle varianter med velosiped med et stort forhjul og et knøttlite bakhjul var også representert. Det var mange spektakulære innslag i det møtende toget, som var omkranset av tusenvis av festkledde mennesker som bivånet det hele fra sine ståsteder i byens gater og åpne steder. Ho Ingrid ble med da ho mor og jeg, fullpakket med inntrykk, tok bussen hjem til Langhaugen. Her slappet vi av mens vi gjorde oss klar til neste seanse som var lokalisert til Fridalen skole. Her ble det arrangert tog for barnehagen og skolen. Det var fint å oppleve at skolens rektor tok aktivt del i feiringa av nasjonaldagen. Det er ikke hverdagskost i dagens skole. Nå er det en frivillig sak for skoleledere og lærere å stille opp i 17. maitoget. Vi fulgte han Aksel på togrunden og ho mor måtte lufte de vonde tærne sine da vi kom tilbake til skolen igjen. Sammen med

han Aksel, han Steinar og svigerfaren hannes, avsluttet vi festen med kaffe og Cola i skolens gymnastikksal.

Tilbake på Langhaugen, skiftet vi om til hverdagsklær og gjorde oss klare til å reise til Mildegeilen. Vi hadde bestemt oss til å reise med buss og bybane, men det ville ikke eldstesønnen våres ha noe av. Han heiv seg i bilen og kom og hentet oss, sjøl om han var både trøtt og sliten etter å ha vært med på å arrangere 17.mai festen i regi av 4. klassene ved Hjeltestad skole. Pensjonisten og ho mor er kjempe takknemlige over barna våres som alltid stiller opp for oss, sjøl om de har mye å bale med.

Vel fremme på Mildegeilen blei det oppdekning med festbord, bestående av rømmegrøt, spekemat, laks og eggerøre og diverse andre godsaker, med påfølgende kaffe og kaker. I skrivende stund nå på kvelden har eldstesønnen traktert ho mor og meg med et glass konjakk.

Denne 17. mai'en glemmes nok ikke med det første.

Dugnadsarbeid

Han lyg seg ikke far til barnet

Plutselig våknet vi opp til ekte Bergensvær med skodde hengende nedover fjellsidene og regn i lufta. Sjøl om meteorologene hadde meldt delvis skyet oppholdsvær, klarte et meget lokalt lavtrykk å mane fram litt røytevær. Da ho mor og pensjonisten fulgte ongene til skole og barnehage var det både kaldt og vått. Begge ble litt våte, i hvert fall på lårene da vi forserte motvind og lett regn på turen til ho Stine og ho Julie. Vi hadde ikke så veldig god tid på oss, for det var planlagt avgang fra Svanevikveien allerede klokka ni på morgningen, men det ble allikevel litt tid til å kose litt med ho Julie.

En stor opplevelse lå foran ho bestemor og han bestefar. Vi skulle få være med ho Stine og ho Julie på babysvømming på ADO-arena. Skodde og duskregn tvang oss til å tenke på alternativ måte å komme oss til svømmehallen. I går hadde vi bestemt oss for å gå til bassenget, men vi vurderte seriøst å benytte oss av Bybanen for å komme oss til bestemmelsesstedet. Det er imidlertid slik at vi finnmarkingan ikke er laget av sukker, så vi bestemte oss for å gjennomføre den fastsatte planen. I skarp rute forlot vi boligen med kurs mot sentrum av Bergen. Vi gikk ikke akkurat rake vegen til bestemmelsesstedet, men ved å krysse oss fram i asfalterte og brulagte gater, kom vi fram i god tid før babysvømminga begynte. Det beste av alt var at vi hadde tøvær på hele turen.

De andre babyene på gruppa hadde fått et forsprang i progresjonen mot begynnende vanntilvending. Dette var sjuende kursdag, men ho Julie som hadde vært på besøk hos ho bestemor og han bestefar i Vadsø, hadde dermed valgt å stå over to kursdager. Da hadde de andre småtassene trent på å være med hodet under vann. Det så ikke ut for at gulljenta våres sto noe tilbake for de andre kursdeltakerne. Ho taklet undervannsstuntet med bravur allerede første gang ho ble utsatt for «hodet under vann»-leken. Det var både morsomt og betryggende for ho bestemor og han bestefar å se at ho var trygg, og at ho koste seg i det våte element. Han bestefar er sikker på at ho ved riktig stimulering, blir den neste svømmestjerna i familien. Da babysvømminga var over, bevilget vi oss lunch på bystasjonen før vi tok Bybanen hjem til ho Stine. Der blei det en kopp kaffe og en sunn og nærende fiberkake med rosiner, som pensjonisten hadde kjøpt.

Sjøl om ho mor og jeg er vokst opp på landet, er vi ganske urbane av oss. Da vi forlot Svanevikveien, reiste vi først med bybanen til Sletten. Der gjorde vi noen innkjøp på Meny, før vi tok bussen hjem til Langhaugen. Vi tok oss lett og elegant fram ved å reise kollektivt, og vi plundret ikke med billett kjøp på bussen.

Pensjonisten har, på ekte urbant vis, lastet ned en app som gjør det mulig å kjøpe billetter på mobilen. Siden jeg er pensjonist reiser vi begge på honnørbilletter, så det er billig å komme oss rundt i Vestlandshovedstaden. Dog er det best å bruke apostlenes hester. Det er gratis og i tillegg gir denne måten å reise på helsegevinst.

16. mai er den store fotballdagen i kongeriket. Så også her i Bergen, der serielederen hadde FK Haugesund på besøk. Pensjonisten måtte bane seg vei gjennom horder av publikummere som langsomt nærmet seg Brann stadion, på sin vei til Svanevikveien, der jeg skulle jobbe litt dugnad sammen med han Arild. Å være det eneste mennesket som skulle gå motstraums gjennom oppstemte Brann-fans var ikke enkelt. Gjentatte ganger måtte jeg stoppe helt opp for å slippe forbi ivrige rødkledde, oppstemte mennesker av begge kjønn, i aldersspennet seks til noen og åtti år. Omsider kom jeg meg velberget fram til bestemmelsesstedet, der vi planla jobboppgavet over en kaffekopp. Oppdraget gikk ut på å koble en dren-kumme til nedløpet fra takrenna, og få den støpt fast i riktig høyde, riktig vinkel i forhold til husveggen og samtidig riktig vatret opp. Litt fintenking måtte til, men vi ble fort enige om hvordan vi skulle utføre arbeidet. God planlegging er som kjent halve arbeidet, så vi gikk i gang med jobben med godt mot. Ut fra felles bedømmelse av prosjektet, sa vi oss fornøyd med resultatet så langt. Nå gjenstår det å sørge for at mørtelen ikke tørker for fort. Han Arild har fått beskjed om å vanne støypen gjentatte ganger hvis regnet uteblir. Etter et par dager er det tid for å legge fyllmassen tilbake over kum og drenerør og nivellere slik at det er klart til asfaltering.

Pensjonisten tok seg tid til å nyte en kopp kaffe og en god konjakk på altanen til arbeidsgiveren før han tok fatt på hjemveien. Trengselen var ikke særlig mindre på hjemveien, men det var en viss forskjell på publikumsmassen. Mange så skuffet ut og noen ristet på hodet. Som den skarpe iakttaker pensjonisten er, anmodet jeg at Brann ikke hadde vunnet kampen. Jeg var sjølsagt meget nysgjerrig på å få vite resultatet. Jeg dristet meg derfor å spørre en eldre mann, som så snill ut, om resultatet og fikk vite at det bare ble uavgjort, 1-1. Det var ikke et resultat som var serielederen verdig, spesielt når Brann stadion var fylt av et patriotisk hjemmepublikum, som gjorde alt for å oppildne sine fotballkrigere. Heldigvis for fansen, ble det ikke et forsmedelig hjemmetap.

Sommervarmt i Bergen by

Godt med is i sommervarmen

For første gang i pensjonistens 68-årige liv, opplever jeg sommer i midten av mai. Alle trær har sprunget ut og et blomsterflor møter meg uansett hvilken retning mine øyne fokuserer. Gjennom sangen: «Når det blomstrer i Hardanger», har jeg fått kjennskap til vårens skrud her på Vestlandet, men å få oppleve det ved selvsyn er spillynt for meg. Det er ikke bare utsprungne trær og et flor av blomster som gjør sommeren. Varmen kom på lørdag, og siden har temperaturen vært godt over tjue grader, sjøl om sola til tider har vært dekket av et lett skydekke. I dag våknet vi til en skyfri himmel, og den er fortsatt skyfritt nå når det lakker mot kveld. Det er nesten slik at varmen er uutholdelig for en finnmarking, men det er den jo ikke, sjøl om det var godt å gå i skyggefulle partier i Bergen sentrum i formiddag.

Ho Ingrid har fått nyte dagen sammen med ho bestemor og han bestefar, mens de andre måtte være på skole og jobb. Ho tok det rolig på morgningen med kos på bestefarsfanget mens vi begge så på barne-TV på kanal Super. Ho bestemor var

beskjeftiget med rydding og klesvask, og vi måtte vente til klesvasken var ferdig før vi forlot bopelen. Vi gikk strake vegen til ho Stine og ho Julie, men ho Ingrid fant fort ut at det var mer behagelig å sitte på bestefar sine skuldre enn å gå sjøl, så det var bare å traske i vei med børra på akslene. Etter å ha roet ned hos yndlingsdattera våres, var det tid til å ta bybanen inn til sentrum. Ho Ingrid og han bestefar tok seg tid til en liten rast på lekeplassen før påstigning på Kronstad. Sjøl om han bestefar spurte om ho ville tisse før vi gikk fra ho tante Stine, ble det bråttom med tissinga når vi skulle forlate lekeplassen.

Ho Stine hadde bestilt time til kroppsmassasje til ho mor, før vi reiste fra Vadsø. Oppmøte hos massøren var satt til klokka tolv, så vi hadde godt over en time til rådighet da vi ankom sentrum. Noe av tida gikk til litt småshopping. Da vi var på tur til butikken som solgte barneklær, måtte vi gå forbi lekebutikken.

Besteforeldre går aldri forbi sådanne butikker når de er sammen med barnebarn, så vi prøvde ikke å avlede ho Ingrid da ho strenet inn i butikken. Ho var ikke masete i det hele tatt, men ho var veldig bestemt på at ho likte et par sko som visstnok skulle være skoene til Elsa fra barnefilmen Frost. Det var ikke så rart at ho forelsket seg i skoene, for Elsa er favoritten hennes. Ho har både Elsa kjole og mange andre Elsa-ting, så det var ikke å undres på at ho også ville ha Elsa-sko. Dem fikk ho selvfølgelig, og som sedvanlig var det ho bestemor som måtte punge ut.

Etter diverse innkjøp av babyklær til ho Julie, rumlet det i magen på turfølget. Det var tid for noe å bite i. Vi hadde først bestemt oss for å gå på Egon for å spise lunch, men vi var i tidsnød og fant ut at vi heller skulle gå på en kafe som solgte mat ved disken. Etter en lang rusletur med ho Ingrid på nakken kom vi omsider til Baker Brun på Bryggen. Her koste vi voksne oss med godt brød med deilig pålegg og kaffe og sprudlevann, mens ho Ingrid som er bergenser, bestilte skillingsbolle og Fanta. Da maten var inntatt, fulgte vi ho mor til massøren. Sammen med ho Stine og ho Julie vandret jeg med ho Ingrid på nakken ned til sentrum igjen.

Pensjonisten er plaget med vitiligo, dvs. pigmentfrie partier i huden. I tillegg til hender og hals er store deler av issen og bakhodet rammet av hudsykdommen. Huden som er rammet, blir lett solbrent når sola skinner, så det begynte å svi kraftig i hodebunnen. Jeg er jo gammel og glemsk, så six-pence'n min ligger trygt forvart i skapet hos eldstesønnen på Mildegeilen. Det var ikke annet råd enn å finne en butikk som solgte slike hodeplagg. På andre forsøk fikk jeg fullklaff, og nå går jeg rundt i byens gater med en svart six-pence på hodet.

Da vi møtte ho mor igjen, etter at ho hadde blitt massert i en og en halv time, var det tydelig å se at ho følte velvære. Superlativene om den fantastiske massøren og den kroppslige nytelsen ho hadde opplevd, ble behørig kommentert av mor og datter, som begge nå hadde fått erfaring med den spinkle, men aldeles fabelaktige kvinnelige massøren. Nå gikk vi direkte til Bybanen og reisa endte hjemme hos ho Stine i Svanevikveien. Der ble det traktering med kaffe og vann. Pensjonisten som hadde vandret timevis med ho Ingrid på skuldrene følte seg litt mørbanket og nøt stunden i totalt avslappet positur. Heller ikke i dag var det annet enn godlyder å høre fra ho Julie. Ho er bare helt fantastisk den jenta. Han Arild og ho Stine har nok ingen anelse om hvordan det er å ha en sutrende baby, for ho Julie er bare snill, blid og god. absolutt hele tiden.

Ho mor har disket opp med pannekaker og tomatsuppe, noe spesielt ungene satte pris på. Victor måtte spise etter hvert som ho steikte, for han måtte rekke fotballtrening klokka fem. Da han kom hjem igjen ble det litt restemat fra

middagen, før alle tre og han bestefar avsluttet middagen med is. Han Steinar og ho Anja er på restaurant for å nyte litt alenetid, mens ho mor og jeg passer englebarna. Ho mor har stått for organisering og bevertning, mens jeg har fått sitte i fred og blogge. Det er snart leggetid, og vi må nok belage oss på både lesing og synging før vi forhåpentligvis får englebarna til å sove.

I vakre omgivelser

Full kontroll på seilføringa

Mens pensjonisten ferierer i Bergen, stemmer mine medfylkinger i Finnmark JA eller Nei til tvangsvedtaket om sammenslåing av Troms- og Finnmark fylke. Både kommunalminister Monica Meland og statsminister Erna Solberg står fast på at avstemmingen ikke får noe å si vedrørende stortingsvedtaket. Maken til

arroganse og bedrevitende enn det regjeringspartiene med støttepartiet KRF har vist i denne saken, skal man lete lenge etter. Hvis NEI flertallet blir så overveldende som prognosene tilsier, kan man vel ikke kalle det annet enn diktatur hvis tvangssammenslutningsvedtaket gjennomføres.

Enda en vidunderlig sommerdag har vi snart lagt bak oss. Temperaturen har også i dag vært midt på tjuetallet, og Vestlandshovedstaden har vært badet i sol store deler av dagen. Presis klokka åtte i morges fikk vi anledning til å nyte godværet. I lett sommerbekledning fulgte ho mor og jeg han Aksel og han Victor til skolen og ho Ingrid til barnehagen. Da det var gjort, trasket vi videre til ho Stine og ho Julie. Ho mor hadde valgt å ta litt finere skotøy i bruk, men det angra ho på, for ho fikk veldig vondt i tærne da vi hadde gått et stykke. Ho led såpass at ho sa at kanskje ho også hadde fått et tretthetsbrudd i tåbeinet.

Etter å ha drukket litt kaffe og pratet om løst og fast, måtte ho Stine vekke ho Julie som sov søtt i vogna si på verandaen. Da var det tid for å kjøre ho mor til tannlegen på Kokstad. Det skulle ho få ferdigbehandlet en jeksel som var midlertidig rotfylt. Mens ho var hos tannlegen tok ho Stine og jeg oss en handelstur til Plantasjen. Der kjøpte dattera våres noen blomster til altanen, mens pensjonisten endelig lyktes å få kjøpt mold som er beregnet til bonsaitrær. Det var femten liter middelhavsmold av ypperste kvalitet. Heldigvis hadde de både posthus og egnet pose av plast som jeg kjøpte og forseglet med pakketeip, før jeg postla sekken og sendte den hjem til Kvartsveien.

Ho Stine og jeg rakk også å få oss en kjeft kaffe på Leos lekeland før ho mor var ferdig hos tannlegen. Rotfyllinga hadde gått bra og det ser ut for at ho berger tanna. Etter å ha vært en tur på XXL der ho mor kjøpte en slags rulle beregnet til å styrke rygg, hofte og setemuskulatur, kjørte vi hjem til Langhaugen slik at ho fikk byttet om til joggesko, fordi tærne verket noe forskrekkelig når ho gikk med finskoene. Etter det bar det til Slettensenteret der vi bevilget oss lunch på kafeen. På hele turen som varte i mer enn fire timer, var det bare godlyder å høre fra ho Julie. Han bestefar tror ikke det finnes noen roligere eller snillere baby enn henne. Med det samme vi kom hjem til ho Stine overmannet søvnen henne og ho fikk seg en velfortjent lur mens vi voksne koste oss med en kaffetår på verandaen.

Så var det å gå og hente ungene i barnehagen og på skolen før vi omsider kom oss hjem til langhaugen. Da han Steinar kom hjem lagde han en kulinarisk fiskegryte som besto av hyse og torsk. Da middagen var fortært dro han Aksel, han Victor, han Steinar og ho mor og jeg til naustet ved Nordåsvannet. Der hadde vi det fint, mens Anja måtte være hjemme og ta seg av ryddingen etter middagen. Mens vi var der steikte sola fra en skyfri himmel. Han Aksel og han Victor storkoste seg både i den lille seilbåten og i sine små, røde kajaker. De hadde både vådrakt og redningsvest på, så det hendte rett som det at de hoppet ut av båtene og tok seg en svømmetur. Naustet ligger veldig fint og skjermet til inne i ei bukt, så det skal en del vind til for å hindre familien å nyte sjølivets gleder. I forhold til solskinn ligger naustet på et ideelt sted. Beliggenheta gjør at sola skinner fra tidlig morgen og helt til den går ned på vesthimmelen om kvelden. De har allerede hatt mange fine dager der, og alt ligger til rette for et aktivt familieliv med sjøen som tumleplass. Det er godt at det finnes slike perler midt i en storby som Bergen.

I urbane omgivelser

Sofakos med bestemor og bestefar

Det er bare tull at det regner i Bergen. Siden pensjonisten landet på Flesland på torsdagskvelden, har det ikke nesten ikke vært en dråpe regn. Den siste regnbygen gjorde værgudene seg ferdig med idet flyet landet. Siden har sola ødslet med sine stråler og nå er det på tide å vanne både blomster og plener her i Bergen. I dag har vi hatt temperaturer midt på tjuetallet, og vi har benyttet oss av godværet sjøl om det var en del skyer på dagtid. Utover ettermiddagen klarnet det opp, og ho mor og jeg fikk oppleve å se han Aksel og ho Ingrid i frydefullt bad ute på verandaen på Langhaugen. Værprognosene sier at godværet skal holde seg hele neste uke, hva som skjer etter det betyr ikke så mye for oss, for vi reiser hjem igjen på mandag om ei uke.

Litt over klokka ett i dag reiste han Steffen fra Mildegeilen. Storebror Ståle, ho Ida og han Christoffer kjørte han til flyplassen. Flyet fra Tromsø til Vadsø var en del forsinket, men han er nok hjemme i åttetida i kveld, så det har jo gått relativt radig på reisa. Vi fikk nettopp melding om at flyet hadde landet i Vardø. Det var så mye tåke i Vadsø at flyet måtte kansellere landinga der. Ny melding kommer når han er hjemme i Kvartsveien.

Christoffer var veldig uheldig på fredag. Sammen med skoleklassen var han på fotballbanen i Dalen og drev lek med ball. Han var uheldig å falle forkjært, med det resultatet at han brakk et bein i handleddet. Sjøl om han hadde store smerter, holdt han seg rolig og bar smertene inne i seg uten å klynke og gråte, som naturlig er når barn skader seg. Han måtte på legevakta sammen med faren og der ble armen gipset. Først etter fire til seks uker kan den fjernes, og så må han holde seg i ro i minst fire uker etterpå. Det verste for han var ikke at han går glipp av ei stor fotballturnering, nei han var mye mer bekymret for ikke å få gå på fisketur i Vestre Jakobselva, sammen med ho tante Rosel. Og det å være på Skjånes, kanskje uten å få fiske, er en helt uutholdelig tanke for storgutten til ho bestemor og han bestefar. Men vi håper og tror at armen/ hånda fungerer 100 % når den tid kommer.

Han Steffen, ho mor og jeg har hatt kjempefine dager på Mildegeilen. Ungene ga uttrykk for at det var veldig fint å ha han onkel Steffen på besøk. De kunne ikke forstå at han måtte bo hos han onkel Steinar fra torsdag til lørdag, og bare

overnatte ei natt på Mildegeilen. Ho bestemor hadde det så travelt med å være med på konfirmasjonsforberedelser at ho ikke hadde tid til å nyte godværet. Ho og svigerdattera våres jobba meget godt i lag og at de hadde det trivelig sammen, sjøl om dagene var lange og travle. Pensjonisten tok og del i forberedelsene, men fikk nyte litt av godværet når han gikk på lufteturer med ho Chanti.

Etter å ha spist rester fra i går, jeg tror det kan kalles for Tapas, etterfulgt av kaker og kaffe til dessert, var det tid for oppbrudd. Han Johannes var i gebursdagsselskap et sted i byen, så det høvde godt at ho Beate skulle hente han klokka fem i ettermiddag. Vi benyttet oss av leilighetsskyss med henne til Mørch Olsen/Rasmussen på Langhaugen. Bilturen ble ikke helt uten dramatikk. I tunellen etter Lagunen kom det to motorsyklister på en og samme sykkel susende forbi oss i ei voldsom fart. Ho Beate holdt fartsgrensa på 70 kilometer i timen, men det føltes som om vi sto stille da de suste forbi oss. I relasjon til vår hastighet antok vi at de holdt ei fart på minst 200 kilometer i timen. Ho mor og ho Beate ble rystet over råkjørerne, og da vi kom ut av tunnelen ringte svigerdattera våres til politiet og meldte fra om fartsovertredelsen. De skulle ut fra varslingen, holde oppsikt og være på vakt i området.

Vi ble godt mottatt her på Langhaugen. Aksel og Ingrid skulle begge kose seg på bestefar sitt fang, mens ho mor gikk i gang med å brette klær. Det ble litt gnisninger dem imellom, men ikke verre enn at han bestefar taklet det. Som vanlig er når pensjonisten er på Langhaugen, falt det på meg å legge Ingrid. Først var det kveldsstell med vasking, tannpuss og tissing. Så måtte han bestefar lese og synge for henne. Ho ville ikke at jeg skulle slutte å synge, så jeg måtte til slutt ta en «spansk en» og si at jeg måtte gå på do og bæsje. Da la ho seg ned og ho sovna etter kort tid. Det er synd og skam, men blogginga mi førte til at både Aksel og Victor måtte legge seg uten at han bestefar så seg tid til å lese for dem. I morgen må kanskje ungene prioriteres, tida får vise hva som skjer.

Idas konfirmasjon

Tre vakre jenter i en ring

Pensjonisten har opplevd vårens vakreste eventyr. Klokka tolv i dag var det konfirmasjonsgudstjeneste i Ytrebygda kirke i Bergen. Kirka var fylt til trengsel og tilstøtende rom var også fullbesatte. Hele rad ni i hovedskipet var satt av til Idas familie, men det var ikke plass til alle på stolraden, så noen måtte finne seg andre plasser å sitte. Presten, som var en kvinne, holdt en engasjert tale om det å leve sitt liv i Guds lys, og det å la seg belyse på godt og vondt. Mange av Idas fotballvenninner i idrettslaget Gneist, ble konfirmert sammen med henne. Værgudene smilte til oss på Idas store dag og de skapte ei fantastisk ramme med sol og varme, som stadfestet prestens ord om å leve i lyset. Denne konfirmasjonen blir et minne som vil leve lenge, både hos ho Ida og alle oss andre i familien.

Jeg var ikke særlig høy i hatten da det gikk opp for meg at jeg måtte kjøre EL-golfen hjem til Mildegeilen. På grunn av påfølgende konfirmasjonsgudstjenester var det nesten umulig å manøvrere seg fram med bil, i nesten blokkerte veier og nærmest trafikk-kaos. Ett er det å kjøre en bil man er kjent med og som har manuell giring. Noe helt annet er det å være fører av en bil med automatgir. Vi fikk snirklet oss fram på en måte, og det gikk forbausende bra på turen ut til Milde. Det ble hverken bulker eller plutselig bråstopp på grunn av «kløtsjing» på bremsa, noe som har skjedd ved tidligere høve, med det resultatet at ho mor har vært på nippet til å møte frontruta med hodet. Jeg har lært meg å parkere venstrefoten, og resultatet er behagelig kjøring.

Konfirmasjons-selskapet ble spesielt vellykket. Et vakkert langbord var dekket etter alle kunstens regler og alle gjestene som var kledd i finstasen, utgjorde et flott skue i storstua på Mildegeilen. I tillegg til koldtbord, bestod menyen av diverse pølser med brød og lompe til barna, mens vi voksne kunne velge tapasretter med hjemmelagde kjøttboller i salsaus, bacondadler, stekte scampi marinert med hvitløk og chili, vårruller og sushi, i tillegg til koldtbord med røkt laks og mange kjøtt-varianter. I løpet av middagen holdt konfirmantens far tale til sin datter. Talen inneholdt både skjemt og formaninger, men mest av alt trakk han fram hennes vilje og de ressursene ho var i besittelse av. Han uttrykte stor tro på at ho Ida ved planmessig innsats, ville nå de mål ho setter seg i livet. Mange rørende ord ble sagt og det var ikke fritt for at pensjonisten fikk en klump i halsen. Ho Ida startet det hele med å holde en kort velkomsttale og ved å be gjestene forsyne seg av festmåltidet.

Vi var tjueto gjester til bords, derav åtte barn i alder fra sju måneder til tretten år. Hanna og jeg er besteforeldre til seks av dem (for utenom ho Ida da), så våres familie var godt representert ved bordet. Ungene oppførte seg eksemplarisk og de minste foretrakk etter hvert å leke ute i det strålende solskinnsværet. De fleste av oss overspiste oss nok en smule, så det var deilig med en pause mellom middag og kaffe. Denne pausen viste at kjønnsforskjellene lever i beste velgående. Damene ryddet og vasket opp etter gildet, mens mennene satte seg i godstolene eller konverserte stående ute i sommervarmen. For å ikke komme helt skjevt ut angående likestilling, tok pensjonisten litt del i ryddinga da han ble oppmerksom på kjønnsrollemønsteret.

Sjøl om magen var fylt, ble det plass til både kaffe og fylte kaker da vi satte oss til kaffebordet. Før slabberaset startet plinget han Steinar i glasset og annonserte at han Steffen og ho Stine skulle holde tale for gudbarnet. Først var det Steffens tur. Han beskrev ho Ida på en flott måte og omtalte seg sjøl som den kuleste og yngste av fadderne hennes. Sjøl om det var mye skjemt, avsluttet han talen med rosende ord om den fornuftige og ressurssterke jenta han var så stolt over å være både gudfar og onkel til. Ho Stine tok utgangspunkt i at ho hadde vært så heldig å få følge gudbarnets oppvekst. Ho fokuserte på at Ida alltid skulle ha henne til å lage fortellinger der ho Ida sjøl var midtpunktet. Samværet dem imellom utviklet seg til nærmest å bli et venninneforhold som varte helt til Ida fikk egne venninner og ble opptatt med trening både med handball og fotball. Han Steinar avsluttet talene med å fokusere på den tida fadderbarnet Ida hadde foran seg. Han brukte humoristiske vendinger, men var dog inne på utfordringer og muligheter som åpner seg for dem som er unge i dag. Alle tre understreket at de var støttespillere for Ida og oppfordret henne om å være åpne mot dem om både skjemt og alvor. Spesielt Steinar poengterte at han tantene kunne gi råd i saker som var i kleineste laget å ta opp med mamma og pappa. Talene demmes blei

avslutta med en dans, med Ida i hovedrollen til musikken til Sugarhill Gangs «Rapper's delight».

Det var ikke fritt for at pensjonisten fikk akselererende prestasjonsangst etter hvert som avkommene mine presenterte sine meget gode taler med både patos og vidd. Jeg kjente at det knyttet seg i magen og ville aller helst glemme hele talen min, men måtte jo manne meg opp og si noen ord jeg også. Da det omsider ble min tur, ble starten på talen noe famlende. Ordene stokket seg i munnen og manuset som jeg hadde foran meg ble brått uleselig. Jeg tok meg sammen og etter hvert fløt ordene mer uanstrengt. En del av det skrevne ord ble utelatt, mens andre ord og vendinger tok over. Jeg rodde meg i land på en måte, men følte at jeg ikke hadde fullklaff som taler i dag. Uansett er jeg fornøyd fordi jeg fikk sagt til Ida at bestemor og jeg er veldig glad i henne.

Etter meg var det konfirmantens morfar som bidro med å lese talen som mormora til Ida hadde skrevet. Der fortalte ho om det nære forholdet ho hadde til datterdatteren sin. Morfarens bidrag var en sang han hadde diktet om Ida. Den beskrev hennes væremåte og interesser, samt enkelte episoder fra barndommen. Konfirmasjonen avsluttet med at Ida leste opp alle gratulasjonskortene og til slutt takket hun for alle gavene, for oppmøte og for mamma og pappa som hadde laget en sånn flott konfirmasjon for henne.

Konfirmasjonsforberedelser

Er det takketalen som forberedes?

Pensjonisten har nettopp fått vite at han har sluppet unna ei utgift på fire og et halvt tusen kroner. Takket være eldstesønnen som jobber med forsikringer og kapitalforvaltning, slipper jeg å betale for reparasjonen på Raven. Jeg trodde jo at man kunne stole på kundebehandlere på bilforretningene, men det kan man aldeles ikke. Da jeg spurte om reparasjonen kom inn under 5-års garantien, sa han at han skulle undersøke saken. I løpet av en halv times tid kom han til meg med beskjed om at mansjetten til indre drivknute var en slitedel som det var tre års garanti på, og at jeg dessverre måtte betale reparasjonen sjøl.

Dette reagerte han Ståle på da han leste om det på bloggen min. Han skrev at denne reparasjonen skulle jeg ikke betale, fordi den indre mansjetten umulig kunne være en slitedel, og at den absolutt skulle dekkes under Toyotas 5-års garanti. Han la ved en nettadresse til Toyota som jeg responderte på. Jeg sendte en forespørsel til dem angående saken og i dag fikk jeg følgende svar: Denne dekkes av garanti. Vennligst følg opp kunden omgående.

Av dette har jeg lært at man aldri skal slå seg til ro og stole på kundebehandlere, spesielt ikke bilforhandlere. Han som betjente meg, måtte ha gjort en særdeles slett jobb angående å undersøke garantisaken. Jeg har bestemt meg for å konfrontere Toyota A/S i Vestre Jakobselv med vedtaket som Toyota sentralt har gjort i saken, og be om en forklaring på svaret kundebehandleren ga meg.

Dersom den lokale Toyotaforhandleren ikke kan verifisere opplysningene om hvor kundebehandleren fikk stadfestet at garantien på skaden ikke var en garantisak, vurderer jeg å gå videre med saken. Det kan være flere enn meg som har blitt svindlet, og min respons kan kanskje føre til at kundeopplysninger heretter vil bli etterrettelige. Uten Ståles påminnelse om Toyotas totalgaranti og mitt initiativ, ville jeg urettmessig blitt svindlet av en bilforhandler som har et meget godt renommé i Finnmark.

Så langt har dagen dreid seg om forberedelser til Idas konfirmasjon. Sjøl har jeg ikke deltatt i veldig stor grad, men noe har jeg så klart bidratt med. Jeg er jo vant med å være ærendsgutt, så det var ikke nei i min munn da jeg ble bedt om å kjøre til Bunnpris på Hjellevad for å kjøpe fløte. Sjøl om jeg ikke er vant med å kjøre bil med automatgir, la jeg lystig i vei. Heldigvis møtte jeg ingen motgående trafikk på den smale og uoversiktlige veien. Jeg fant fort ut at det lureste var å parkere venstrefoten, og da gikk kjøringa som smurt. Ellers har jeg på kunstferdig måte brettet servietter mens ho mor og ho Beate har vært på handelstur. Det var ikke enkelt å lage fine kreasjoner av to forskjellige serviett-typer, men pensjonisten er en fingerferdig kar så nå er 36 ferdigbrettede doble servietter klare til bruk.

I valget mellom å lese krim og å blogge, kom blogginga seirende ut. Kanskje pensjonisten er blitt utøvende skribent på sine eldre dager, mens han i yngre år foretrakk litterære verk skrevet av andre. Det å være kreativ og skapende gir energi og livsglede til en gammel mann. Jeg håper at mine lesere finner glede i mine utlegninger, sjøl om mye av stoffet dreier seg om dagligdagse hendelser og således ikke er så veldig spennende.

Jeg har nettopp avsluttet en meget utfordrende skriveprosess. Det var ikke mange ord som skulle festes til underlaget, men korrelasjonen mellom skriveredskap og materiale var en vanskelig materie å mestre. Det var ikke mer enn vel tjue ord som skulle skrives, helst med sirlige bokstaver og stø hand. På forhand hadde ho mor skrytt av den pene skrifta til pensjonisten, men finmotorikken er ikke så intakt som ønskelig, og bokstavforming er en vanskelig kunst å mestre. Oppdraget gikk ut på å skrive navnene til de innbudte

konfirmasjonsgjestene med sølvfarget tusj på smale silkeband. Det måtte et viss trykk på penna for å få tilstrekkelig mengde sølvfarge til bokstavforminga. Trykket mot underlaget gjorde at pennesplitten møtte motstand i silkestoffet slik at elegante buer og staver ble en utfordrende prosess å mestre. Pensjonisten utførte oppdraget så godt han kunne, og han håper at gjestene finner sine plasser når de forhåpentligvis gjenkjenner navnet sitt på silkebåndet.

Nyheter fra Mildegeilen

På flypassen i Vadsø

Pensjonisten og frue har inntatt Bergen og vi har flyttet inn hos «Dotten» og eldstesønnen på Mildegeilen. Reisa fra Kvartsveien starta klokka ti over elleve i formiddag og vi trådte over dørstokken her på Mildegeilen kvart over åtte i kveld.

Grunnen til at vi har brukt over ni timer på reisa, er ikke forsinkede fly, men lang ventetid på Langnes flyplass i Tromsø. Her ventet vi i ca tre og en halv time på Bergensflyet. Pensjonisten hadde sett fram til å reise med det splitter nye jetflyet til Widerøe, men noe skuffet måtte vi ta til takke med et «gammelt» propellfly. Det er bare helt utrolig hvor snill og rolig ho lille Julie er. Det ser ut for at ho liker å reise. Det var ikke et kny å høre fra henne, bare litt begeistret olling, når gleden tar henne. Ho har spesielt god kontakt med han onkel Steffen. Kjemien dem imellom er svært god og ho har lett for å smile bedårende til han, når han pludrer med henne. Han bestefar la merke til at ho var meget opptatt av alle folkene ho så rundt seg, både på flyplassen og i flyet. Ho hadde knapt tid til å ta seg et par høneblunder på hele turen, så ho slokner vel fort nå som ho er kommet hjem til han pappa.

Sjøl om det er Manchester United kamp på sportskanalen på TV, valgte han Steffen å overnatte hos han Steinar på Langhaugen. Der har han ikke mulighet for å se kampen, for husvertene har ikke denne betalingskanalen. Pensjonisten tror det er første gang han har latt være å se en fotballkamp der favorittlaget United er aktør. Det må være en meget spesiell årsak til dette valget, for en blodfan som han, gir nødig slipp på anledningen til å se favorittlaget i aksjon. Jeg antar at årsaken kan ha noe med Idas konfirmasjon på lørdag å gjøre.

Da vi skulle gå om bord i flyet i Troms, fikk ho mor et lite sjokk. På grunn av fullbooket fly og trange bagasjehyller, måtte alle som hadde småkofferter som normalt plasseres i hattehylla, sende dem som bagasje. Ho hadde pakket bunaden i en slik koffert, og for å være sikret at den kom trygt fram til Bergen, valgte ho å ta den med som handbagasje. Ho protesterte litt da mannen i skranken kom med lapper som skulle ledsage pargasen som skulle plasseres i flyets bagasjerom. Han bedyret at ingen skade skulle skje, og ho mor godtok, litt nølende, anmodningen. Bunaden er kommet uskadet fram og henger nå sirlig plassert, kun med noen små antydninger til «skrukker» grunnet ned-pakkingen, på egnet plass til et sådant praktplagg.

Som seg hør og bør har eldstesønnen sørget for en kagge rødvin til pensjonisten. Jeg følte et øyeblikk at det gikk veldig tregt med skrivinga, og formuleringsevnen var i ferd med å utebli. Så tok jeg meg en sup av den røde drikken, og vips så var jeg på sporet igjen.

Det blir nok ingen bytur på oss før på mandag. Det er mye som skal gjøres her i huset. Sjøl om pensjonisten er både arbeidssky og makelig anlagt, blir det nok til at jeg må bidra til å gjøre mitt for at rammene rundt den store dagen hennes Ida skal bli så fine som mulig. Jeg er ikke spesielt flink til å pynte eller dekorere, men jeg kan brukes til å flytte på ting og gjøre enkle arbeidsoppgaver hvis ordrebekräftelsene er forståelige. Ida har allerede bestemt at han bestefar skal holde tale under kaffen, så jeg må nok fintenke og øve litt før jeg klikker med skeia på glasset og sier noen ord til gromjenta våres.

Han Christoffer har strekt seg fælt siden sist vi var i Bergen. Pensjonisten så at han var vel så høy som ho bestemor, men det ville ho ikke tro på. Det bar inn på badet med begge, og foran storspeilet fikk ho se med selvsyn at poden i hvert fall ikke var mindre enn henne. Det er ikke bare han Christoffer som er i ferd med å bli stor gutt. Han Johannes har også tøydt seg i det siste. Det er vel ikke mer enn et par år før han også tar igjen ho bestemor. Han bestefar er såpass høy at han kan ta det med ro med måling i enda noen år.

Varm mai gir kald sommer

Løvetannen vekker vårfølelser

Hvis de gamle værtegnene holder stikk, blir det en kald og våt sommer i år. Det verste man kan oppleve er en varm og solrik mai. Det ser ut for at vi får både sol og varme i rikt monn. I dag er det 15 plussgrader i skyggen og prognosene for de neste dagene sier at det skal bli enda varmere. For første gang i år, må vi ha verandadøra åpen for at det skal være levelige forhold i stua. Sjøl med vinduet på gløtt på soverommet blir det i varmeste laget. Åpen dør og åpent vindu sørger for gjennomtrekk i huset, men det hjelper ikke så veldig mye. Pensjonisten synes det er behagelig med varme, men hvis konsekvensene blir at man må gå med votter og lue i juli, ville jeg heller ha foretrukket at vinteren hadde gått over til sommer på vanlig måte, uten en vår imellom.

Heldigvis ser det ut for at ovnen er i orden. Det hadde blitt en utgift som hadde svidd i en slunken kasse. Hittil har vi hatt utgifter på nesten ni tusen kroner på bilen, og det gjenstår en reparasjon på fire og et halvt tusen kroner. På syttifemtusen kilometerservicen fant de ut at mansjetten på den indre drivknoten hadde sprukket. Den må skiftes. Mansjetten koster litt over fem hundre kroner, men arbeidspengene beløper seg til over tre og et halvt tusen kroner. Inklusive moms blir totalsummen over fire og et halvt tusen. Hadde skaden oppstått for to år siden, ville den ha blitt dekt av garantien, så det kan vel trygt sies at pensjonisten har hatt en smule uflaks. Servicen kostet litt over fire tusen kroner, men to utslitte sommerdekk gjorde at det ble en tilleggsutgift på godt over fire tusen kroner.

Det koster flekk å kjøre i en bil som er i forskriftsmessig stand, men hvis vi skal komme oss til residensen på Skjånes, er det bare å punge ut. Den sprukne mansjetten er ikke til hinder i forhold til å kjøre lovlig, men risikoen for å ødelegge drivknoten er stor, så den sjansen tror jeg ikke det er lurt å ta. Mens jeg kjørte til Vestre Jakobselv for å bytte til sommerdekk, hørte jeg på DAB-radioen. Der fikk jeg høre at [oljeprisen](#) forventes å stige kraftig på grunn av Trumps vedtak om å skrote atomavtalen med Iran. Det første jeg tenkte på, var ikke at vedtaket kan være en trussel i forhold til verdensfreden. Nei, mine tanker dreide seg om at økende råoljepriser fører til økte drivstoffutgifter. Disse utgiftene blir ikke kompensert på noen måte, så heretter blir det å kjøre bil bare ved helt nødvendige ærender.

På trilleturen til Thomaselv sildret og rant det noe aldeles forskrekkelig. Store tinedammer lå spredt ut over flatmarka, og det som før var tørt land minte nå mer om våtmarksområder. Ett er sikkert, eventuelle fotturer i naturen kan nok ikke utføres i joggesko. Trærne langs veien står helt uten knopper og svarte forkrøblede greiner griner mot folk som tar seg en trimtur. Årlige laumakk-angrep har drept mesteparten av bjørkeskogen. Sjøl lyngen er blitt borte, så det er snart ikke et blåbær å annamme i umiddelbar nærhet. Et lyspunkt var det allikevel, sjøl om den raserte skogen gjør meg deprimeret. I ei lita skråning ved Thomsaelva hadde løvetannen begynt å blomstre. En liten flekk var nesten dekket av vakre gule blomster. Sjøl om løvetanna er ei pest og en plage å få på plenen, var det virkelig oppmuntrende å se den blomstre i mellom døde trær og vissent gammelt gress.

Ho Julie og ho Stine har fått oppleve en sjelden fin vår her i Finnmark. Hver dag har sola skint fra skyfri himmel, og dagtemperaturene har vært behagelige.

Pensjonisten føler skyld for at ho har vært litt for varmt kledd, når vi har promenert i Vadsøs gater. Ho er jo en ivrig leser av bloggen, og de værmessige beskrivelsene mine fikk ho til å velge en vinterfôret jakke til ytterbekledning. Sjøl om det har vært i varmeste laget å ha den på, har ho pussig nok ikke klagd i utrengsmål.

Ho Julie har hatt fine dager sammen med oss her i Vadsø. Ho har hatt mange voksne å forholde seg til, og han bestefar antar at ho nå har overvunnet redselen for skumle menn. Det er like før ho mestrer kunsten å sitte. Han bestefar har trent litt med henne, og om ikke så lenge mestrer ho nok kunsten uten hjelp og støtte. Det er synd at tida går så altfor fort i godt selskap. I morgen er det tid for oppbrudd. Da reiser vi sammen til Bergen, både han onkel Steffen, ho mor og jeg, og ho Julie og ho Stine. Vi reiser i lag og har valgt flyseter ved siden av hverandre. Pensjonisten håper at vi får ei fin reise, sjøl om det melder ekstremvær i Hordaland, med styrtregn og mulighet for lyn og torden. Vi gleder

oss kjempemye til å få være sammen med barn, svigerbarn og barnebarn i et par uker, men aller mest gleder vi oss til Idas konfirmasjon. Han onkel Steffen må reise tilbake til Vadsø allerede på søndag. Han har søkt seg fri fra jobb på fredag, for å være i Idas konfirmasjon, så vi håper at vi får noen fine dager sammen i Bergen.

Gourmet-kokken

Nam - nam, gleder meg til å spise pappas ovnsbakte kveite

Da er gjestebloggeren tilbake for å melde dagens nytt på bloggen. Hadde det vært pensjonisten selv som hadde blogget i dag er det nok sannsynlig at temaet hadde vært frigjøringsdagen, som falt på dagens dato for 73 år siden. Som

gjesteblogger får man imidlertid velge tema fritt, så jeg velger heller å fylle dagens innlegg med mer trivielt innhold.

Vi har nettopp spist nydelig kveite, laget på gourmet-vis med all slags deilige grønnsaker, persille, creme fraiche og sitronsaft. Jeg måtte berømme pensjonisten for å være nyskapende når det gjelder å servere fiskeretter. Menn på hans alder pleier å foretrekke fisk på den måten den alltid har vært servert; kokt med poteter, bacon og gulrøtter. Yngstesønnen var på forhånd skeptisk til dagens middag, og da tiden gikk uten at han kom hjem til vanlig tid, begynte vi nesten å mistenke at han var dratt til byen for å innta middag der. Det visste seg heldigvis at han bare hadde arbeidet litt lengre enn vanlig, og han forsynte seg (kanskje noe motvillig) med en porsjon da han kom hjem. Så vidt undertegnende kunne se, så han ut til å like retten rimelig godt. Eller som han sa; «til å være kveite smakte det ganske godt!». Tror ikke pensjonisten kunne ha håpet på så mye bedre skussmål enn det fra yngstesønnen.

Etter middagen ble det avslapning på sofaen for oss alle, med unntak av ho mor, som måtte haste tilbake til skolen etter å ha spise middag litt før oss andre. Som tidligere informert om på bloggen hadde lærerne på skolen hennes fri mandag 31 april, mot at planleggingsdagen ble arbeidet inn over to ettermiddager. I ettermiddag er dag nummer to, og ho mor er dermed ikke hjemme før kl. 20 i kveld. Den som lider mest under dette blir nok Julie. Hun er vant til kjempeservice fra ho bestemor med bading og kvalitetstid hver kveld. Det er spørs om resten av oss klarer å følge opp dette, eller om lilletøtta blir lagt ubadet til kvelden.

Julie og onkel Steffen er som kjent bestevenner, i hvert fall etter at den første skepsisen fikk lagt seg etter vår ankomst i forrige uke. Det ble derfor sang og kos med onkel Steffen på sofaen før han la seg i hvilestilling og nå ligger og sover på sofaen.

Også i dag har jeg, pensjonisten og Julie vært på en fin trilletur. I dag badet Vadsø i sol og det var veldig god temperatur. Turen gikk til venninnen min, der jeg og Julie besøkte henne og hennes tre uker gamle baby. Pensjonisten ble med inn i gangen for å gratulere og få et lite glimt av babyen, før han gikk videre uten oss. Jeg vil tro det var første del av turen som var kjekkest for pensjonisten. Utenom trilletur og middagslaging har store deler av pensjonistens dag gått med til huslige sysler. I går var det nemlig en som ikke var helt fornøyd med pensjonisten og gjestebloggerens innsats når det gjaldt å få unna de fulle skittentøyskurvene på vaskerommet. Jeg skal ikke nevne noen navn, men kan røpe såpass mye at det ikke var han Steffen.

Som den observante leseren jeg er, merket jeg meg på bloggen i går at pensjonisten har et stort engasjement for miljøet vårt, noe som selvsagt er prisverdig. Jeg måtte derfor komme med et stalltips til pensjonisten i dag; hvis han skaffer seg et klistremerke med «nei takk til reklame» og fester på postkassen vil han slippe å få mellom 8-10 reklameaviser i posten daglig. Det tror jeg vil være et godt bidrag til miljøet.

Skitarbeid

Nå er det vår i nord

Av og til er det utfordrende å være pensjonist. Normalt skulle jeg ha bevilget meg en god middagslur etter middagen, men den hersens blogginga får meg jo til å gå på akkord med mine kroppslige behov. Det er kun et gode med å sløyfe middagshvilen, og det er at nattesøvnen blir bedre, i hvert fall når det gjelder innsovinga. Det totale antall sovende timer, blir uansett ikke så veldig mange. Det hender sjelden at jeg må bare et par ganger på do i løpet av natta, så innsovningsperiodene er gjentakende hendelser for meg. Jeg leste en gang ei bok som heter «Insomnia». Den handler om en mann som gradvis mistet nattesøvnen, samtidig som han opplevde overnaturlige hendelser. Så langt har ikke jeg kommet, men hvis søvnmangelen blir påtagende, tror jeg at jeg blir nødt til å velge middagshvilen framfor blogginga.

Egentlig er jeg i en bra situasjon så lenge gjestebloggeren kan steppe inn og dele sine opplevelser og skarpe refleksjoner med oss her på bloggen. Ho skriver lett og uanstrengt, mens jeg må vri hodet for å få de hersens ordene til å forme forståelige setninger. Nei, nå har jeg visst begynt å gjenta meg sjøl. Dette har jeg visst blogga om før, i et ikke så veldig lyst øyeblikk. Det er bare å la være å lese videre hvis skribleriene mine kjeder deg. Allikevel er jeg så freidig at jeg pikker enda mer på tastaturet med mine to pekefinger i den tro at i hvert fall min medblogger skriver rosende tilbakemeldinger til redaktøren.

Endelig har ho Julie blitt bestevennen hannes bestefar. Vi storkoser oss i lag og ho pludrer og sier ba-ba-ba, når ho er i storslag om morgenen mens ho får ha han bestefar for seg sjøl, etter at ho bestemor har gått på jobb. Jeg skal ikke skryte av å ha spesielt godt utviklet luktesans, men jeg måtte rope på mora da jeg annammet en syrlig lukt som spredde seg i rommet. Først tenkte jeg å ta skitarbeidet sjøl, men kom raskt fram til at jeg ikke mestret den nymotens måten å fli bæsjeromper på. Nå skal man jo ikke lenger skylle bæsjen bort under

springen. Man skal bruke sterile engangskluter og tørke bort sporene etter forretningen. Det skal visstnok være bedre for huden enn den gode gamle under-springen metoden. Pensjonisten lurer nå på hvilken metode som er best for miljøet?

En liten trøartur har det også blitt tid til. I strålende solskinn og behagelig temperatur promenerte jeg sammen med min datter i vårlige omgivelser. Snøsmeltinga er kommet skikkelig i gang og snøen bråner i rekordfart. Hvis Vår Herre har vett nok til å holde tilbake nattefrosten, vil det være bart her i vårt kjære Finnmark i løpet av kort tid. Værprognosene er prima, og det ventes temperaturer opp mot tjuetallet i slutten av uka. Det er mye sant i visa som «Gluntan» ga ut på 70 tallet. Her synger dem: «Det er mykje som kjem fram når snøen forsvinn». På nedsiden av verandaen har det vært mye å finne etter hvert som snøen har forsvunnet. Spesielt har det dukket opp mange gule ballonger og bordbiter i forskjellige størrelser. Ja, til og med pyntefjær og en godt brukt grillskrape er blant funnene. Den rosa bøtta vi kjøpte til Ingrid og eska til slimet hannes Victor, tinte fram på taket til kjellernedgangen. Pensjonisten hadde nær sagt: «Fuglene vet hvordan de har havnet der».

Pensjonisten bruker å ha middagen klar til ho mor og han Steffen kommer hjem. Dattera i huset ble kommandert på kjøkkenet for å lage salat, mens jeg tok meg av riskoking og kyllingfiletene som skulle havnet i smurt panne som ble satt inn til steiking i ovnen. Her skulle retten stå i 180 grader varmluft i 25 minutter. Pensjonisten fryktet at kyllingretten antakelig ble i tørreste laget da ho mor kom hjem ca. et kvarter etter forventet ankomst. Bordet var dekket og middagen klar til servering da ho kom hjem. Jeg ba herskapet til bords, mens jeg åpnet steikovnsdøra. Da fikk jeg litt av en overraskelse. Kulda slo nesten mot meg da døra sto på vidt gap. Ingen varme bredte seg ut fra ovnen. Gjentatte forsøk viste at det ikke var liv i steikeovnen, så nå ser det ut for at det kommer til å svi i pengeboka til gamlingen og frue. Det verste er at ovnen, som han Ståle kjøpte til oss for sju år siden har vært gulle god inntil i dag. Den har jo overlevd kjøpsloven med to år, så det er ingenting å hente på garantien. Vi håper at det kanskje er ei sikring som har gått, slik at vi slipper å kjøpe ny ovn. Heldigvis er ikke ho mor rådløs. Det ble middag på oss i dag også, for ho tok fram panna og stekte filetene på gammelmåten.

Nå må jeg gjøre Zapffes ord i historia om «Fallkniven» til mine: «No kjæm ho mamma og sier at ovnen fungere».

Dagens perle fra Nord: [klikk](#)

Hjemme igjen

Lillesjefen har full kontroll

Da har roen senket seg i Kvartsveien 19 etter helgas utfart. Etter å ha pakket og shinet Klarahuset satte vi i formiddag kursen tilbake mot Vadsø etter ei kjempeflott helg på Skjånes. Like før vi dro inntok vi en rask lunsj, der vi fikk koselig selskap av Sissel og onkel Sture. Spesielt Sissel så ut til å få god kontakt med Julie, og ble raskt godkjent av lilletøtta.

Bilturen tilbake til Vadsø gikk bare bra. Etter litt vel mange oppvåkninger i natt var både jeg og Julie veldig trøtt, og Julie sov cirka halve turen. Resten av turen satt hun og koste seg i bilstolen og var fornøyd. Underveis hadde undertegnede behov for en tissepause, og ba pensjonisten om å stoppe ved første anledning. Dessverre skulle det vise seg at det var kjentfolk i bilen bak som tolket dette som et signal om at vi ville slå av en prat. Tissingen måtte derfor vente til prat og framvisning av Julie var unnagjort.

Vel hjemme i Vadsø var det bare å pakke raskt ut og få hivet i seg noe middag, da vi alle var sultne og slitne. Etter middagen var det en trøtt gjeng som samlet seg i sofaen, der Julie fikk en flott konsert med vakker sang fra bestemor og bestefar.

I dag er forresten Julie blitt hele 7 måneder. I anledning har hun lært seg å si det som høres mistenkelig ut som «pappa»: «ba-pa-pa-ba-ba» har gått på repeat hele morgenen. Både jeg og bestemor har forsøkt å lære henne m-lyden, uten at hun har vist noen interesse for det.

Når det gjelder den kommende uka har vi ikke de store planene, før avreise på torsdag. Jeg og Julie skal etter planen besøke en venninne som fikk baby for tre uker siden en av dagene. Det kommer nok til å bli veldig rart å se en så liten baby ved siden av Julie, som nok kommer til å fremstå som en «kjempe». For uten om dette besøket regner jeg med vi blir å tilbringe mest mulig tid med bestemor, bestefar og onkel Steffen, for det er det jeg og Julie synes er det aller kjekkeste når vi er her i Vadsø.

Nå begynner konfirmasjonen til Ida å nærme seg, og det virker som om familien Jordal har god kontroll på forberedelsene. Bestemor og bestefar har også begynt å planlegge Bergensoppholdet, der det nok er overnattings-kabalen som er viktigst at blir lagt riktig, slik at alle barn og barnebarn får en bit av de populære besteforeldrene og den populære onkelen! Vi har flere ganger i løpet av helga konstatert at tiden går så altfor fort og at vi nesten ikke kan tro at Ida er konfirmant «allerede». Men en ting er sikkert, vi alle gleder oss veldig masse til den store begivenheten.

På besøk i Gamvik

Stolte trillepiker

Det er mye snø som skal tines i det golde landskapet på Nordkyn, som grenser til Barentshavet. På Nordkynfjellet er det kun veibanen som minner om at det går mot vår og sommer. Den er fri for snø og ligger tørr og innbydende som en buktende strek i landskapet. Utenom fylkesvei 888, er det bare hvite vidder å se,

så de stakkars reinene som er kommet hit ut på sommerbeite, må inntil videre finne seg beite i umiddelbar nærhet til fjæresteinene. Jo lenger ut mot havet vi kommer, dess mer er landskapet dekt av snø. Den ligger der som et hvitt innbydende teppe, og det er kun i brøytekanterne at den har fått kulør av eksos og opphvirvlet sand.

Heldigvis er vi inne i en mildere værtype for tiden. Temperaturen var for første gang, i løpet av de tre siste ukene, over nullpunktet i natt. I strålende sol og behagelig temperatur, kan vi se at naturen er i ferd med å erstatte vinterdyna med ei tynnere vårdyne. Ja, på sine plasser har dyna blitt erstattet med tien mark. Hvis det fortsetter på denne måten, ligger alt til rette for tidlig vår her i vakre Finnmark. Måsegg-ria er unnagjort uten at mannskitværet fikk herje med oss. Elve-ria, som er litt vanskelig å datofeste, står for tur. Det slår sjelden feil at det blir gråvær med regn og tåke når de store elvene her i nord kvitter seg med vinterisen. Vi får bare håpe at temperaturen er godt på plussiden når det skjer, ellers må vi nok se fram til nordvestlige vinder med snø og sludd-elinger.

Vi har nettopp kommet hjem fra Gamvik, der vi var på besøk hos farmora til lille Julie. «Lilletøtta» var litt skeptisk til henne til å begynne med, men skepsisen gikk fort over og det så ut for at de raskt fant tonen. Det var bare når mammaen var i umiddelbar nærhet at ho ga uttrykk for at ho gjerne ville foreta fangbytte.

Pensjonisten må vel innrømme, sjøl om det sitter langt inne, at jentungen var mye mer skeptisk til meg enn til farmora. Det tok nesten to hele dager før ho godtok han bestefar, men nå er vi bestevenner og det er en veldig god følelse. Det er rart med de kvinnfolkan. Det må ett bleieskift eller to til før de kan si seg tilfreds med tingenes tilstand. Sånn var det med farmora også. Mer enn gjerne blei ho med på badet for å snuse inn tisslukta fra barnebarnet, og det var med stor tilfredshet ho, nesten triumferende, kom bærende med «gulljenta» i armene etter endt bleieskift.

Mens vi ble traktert med kaker, påsmurte rundstykker og kaffe, dreide samtalen seg i stor grad om «lillenurket» våres. Superlativene satt løst, og som blant lærere flest ble vårt felles barnebarn vurdert. Hvis tallkarakterer skulle bli brukt ville ho ha oppnådd blanke seksere på alle områder. Her måtte rødblyanten vike for skryt og rosende ord, og det er ikke tvil hos noen av oss, om at ho Julie er verdens fineste barnebarn. I hvert fall av alle våre etterkommere som enda er baby.

Etter traktering og prat, tok vi oss en trørtur i fiskeværet. Været var nydelig, men en flau vind fra øst gjorde at vi måtte snu og vende ryggen mot vinden da vi kom ut til fiskebruket ved moloen. Med vinden i ryggen og sola steikende mot gusten ansiktshud, fortsatte turen til Gamvik kirke. Her fikk ho Stine, farmora og ho Hanna anledning til å besøke grava til farfaren til Julie, mens pensjonisten sto trofast og ventet ved vogna som Julie lå og sov i.

Både på vei fra og til bopelen, så vi arbeidslaget fra Litauen som skal legge nytt takdekke på residensen våres, i sving med å legge nytt tak på et hus vi passerte. De jobbet meget effektivt, og i løpet av den lille timen vi var på vandring, hadde de nesten rukket å lekre opp den ene siden av taket. De var fire stykker, og det så ut for at de var kubelerte arbeidere som virkelig kunne sitt fag. Så langt pensjonisten kan bedømme, er det ingen fare å slippe dem laus på oppgaven med å restaurere taket hos oss. Han Khaldon ringte meg mens vi var i Gamvik. Ut fra å ha sett arbeidslaget i sving med taktekke, anså jeg det som trygt å godta anbudet fra entreprenøren.

Akkurat nå styrer ho mor på kjøkkenet. Siden det kun ble konsumert mikrograut av typen Toro til middag, lager ho en bedre middagsrett til kvelds. På menyen står tynnribbe med stekte søtpoteter, skåret i delikate båter, og salat til. God romtemperert rødvin og kald og sprudlende Pepsi maks tilbys som drikke. Både fiskekjøper og datter, vil slutte seg til selskapet, og vi ser fram til en hyggelig kveld i godt selskap.

Vi fikk ikke TV-en til å funke i går kveld. Jeg vet ikke hvorfor vi ikke får bilder fra parabolen. Signalstyrken er tilfredsstillende, men kvaliteten på signalene er fraværende. Pensjonisten har bestemt seg for å kontakte leverandøren, Canal Digital, for å spørre dem om råd. Vi prøvde med andre kort og å restarte kanalboksen, men ingenting hjalp. For at vi skal kunne se TV, fikk vi låne en boks av Sissel, som via signaler fra ruterer hennes Marita gir oss mulighet for å se NRK-kanalene. Kvaliteten er ikke prima, men inntil videre får vi klare oss med denne løsningen.

Julie besøker Nordkyn-halvøya for første gang

Fullmåne over Rambergan

Her på Kjosbakken er det som alltid bare helt fantastisk å være. Med det samme Jeg trår mine steg innenfor dørterskelen, er det som å komme hjem etter en lang og slitsom reise. Det er som om hele huset har ventet på oss og alle rommene er innbydende og vil gjerne tas i bruk. Vi føler velvære, ro og harmoni, og alt er bare godt. I dag var det ekstra godt å komme inn i Klarahuset, for det er første gang ho Julie besøker oss her. Det ser ut for at ho også setter pris på omgivelsene. Ho pludrer og er i godt humør og matlysten har vært formidabel. Ho Stine ble helt

forfær over hvor mye ho spiste, men det kan jo være at det var ho bestemor som hadde ekstra godt «tek» med matskeia. No må det understrekes at det bare dreide seg om noen små teskjeer med fruktsmoothie-blanding, men det er jo en start på fast føde- tilværelsen.

Presis klokka sju i morges kjørte jeg til Brødrene Harila A/S i Vestre Jakobselv for å ta 75 tusen- kilometer service på Raven. Det var gjort på litt over en time, og jeg var hjemme igjen litt før klokka ti. Jeg trodde at damene var klare til å kjøre til Skjånes da jeg ankom Kvartsveien, men det var de ikke. De hadde beregnet seg god tid, for de antok at verksted-oppholdet skulle ta mye lengere tid.

Pensjonisten vet ikke om damene senset at jeg var stresset og ivrig etter å komme i gang med kjøringa, men i alle fall så var vi på hjulene klokka halv tolv. Før vi satte kursen innover Varangeren, måtte vi en tur til byen for å utrette et nødvendig ærend. Litt proviantering la vi til Rema på Veisledda, for vi vil gjerne støtte det lokale næringslivet. Så bar det til Tanabru uten stopp. Her var jeg på elektro-forretninga og kjøpte et endeledd til parabolkabelen. For å få festet leddet til kabelen må man ha et spesialverktøy. Dette har gutten som hjelper meg fått låne i Mehamn, og han skulle komme hit og hente dingsen jeg kjøpte, når han fikk spesialverktøyet med leilighetsskyss hit til Skjånes. Så det ser ut for at vi kan få ordnet antennen og se på TV i kveld.

Da vi var klare for å kjøre videre, hadde Julie gjort seg ut, så da måtte mora og ho bestemor til pers for å fli jentungen på toalettet på Rema i Tana. Resten av reisa gikk helt uten problemer. Det ble en liten puppe-pause i Bekkarfjord før vi tok fatt på siste etappe. Uten flere stopp, kom vi fram til Skjånes i halvfire-tiden, og da kjørte vi rett til Coopen. Siden vi skal kjøre til Arilds mor i Gamvik i morgen, og vi har som tradisjon å gjøre lørdagshandel og tipping her på Skjånes, måtte det skje i dag. Vi rakk butikken med en margin på en halv time, så vi fikk støttet samvirketlaget med noen grunker denne gangen også.

Pensjonisten hadde forventet at turen skulle bli anstrengende for lille Julie, men der tok jeg feil. Ho var som en «engel» på turen. Av og til tok ho seg en høneblund, men ho var for det meste våken. Før vi begynte å kjøre hadde ho en god blund i vogna si på verandaen, så det var kanskje ikke så rart at ho var mye våken på turen. Normalt bruker babyer å være gretne og utilpass når de må sitte stille og være uvirksomme i bilstolen. Sånn var det ikke med bestefar si lillepia. Ho pludret og sysselsatte seg sjøl med medbrakte leker. Ho Stine og ho bestemor sang litt for «prinsessa», men han bestefar tror nok at det ikke hadde vært nødvendig å synge til henne, for ho var bare helt bedårende og helt rolig på absolutt hele kjøreturen. Det ser også ut for at ho stortrives her på Kjosbakken. God matlyst og høylytt «skravling» kaverer for at ho har godtatt sine nye omgivelser, noe han bestefar og ho bestemor synes er kjempefint.

For at farmora skal få anledning å kose seg litt med barnebarnet sitt før ho reiser sørover, ble det slik at vi kjørte til Skjånes denne helga. Siden det har lovt godt vær for hele helga, ble det en lett avgjørelse å planlegge og gjennomføre tur til Nordkyn. Jeg antar at vi starter tidlig til Gamvik i morgen, slik at ho Julie får tilbringe litt tid i lag med farmora. Det blir nok stas for begge to.

Mens vi pakket ut pargasen, fikk pensjonisten telefon fra entreprenøren som antakelig blir å legge nytt takdekke på Klarahuset. Han hadde regnet ut at han måtte ha 82 000,- kroner for fiks ferdig levert tak med materialer og arbeidspenger. Jeg har nå fått anbudet på SMS og det lyder: Material 39500 Total 81500 Mva 10500 Det var det hele. Jeg vet enda ikke om merverdiavgiften kommer i tillegg til totalprisen, eller om den er innebakt i prisen. Jeg vet heller

ikke om anbudet er rimelig og jeg vil gjerne ha tilbakemelding om jeg bør gå for anbudet.

Ut på kvelden ligger det an til kaffeslabberas på Kjosbakken. Da kommer kanskje fiskekjøper og datter på visitt. Ho mor har tatt med både firkløverkake og bløtkake, så det blir nok som vanlig er, når vi er i Klarahuset, at vekta viser noen kilo for mye når vi kommer hjem til Kvartsveien igjen. Pensjonisten har hittil klart å trimme vekk overflødige kilo ved å gå lange turer. Jeg håper at helbreden er i orden i løpet av kort tid, slik at jeg atter kan promenerer en times tid på morgningen. Hvis ikke, er jeg redd for å utvikle fedme.

Festens midtpunkt

Godt å kose på bestefarfanget

I bursdagsgave fra meg fikk pensjonisten nok en dag med gjesteblogging. Han mente selv det var den aller beste gaven han fikk i går. Feiringa i går var kjempekoselig. Det ble servert påsmurte rundstykker med godt pålegg og nydelige kaker. Julie var, sammen med pensjonisten, festens midtpunkt, men siden hun er i den fasen der hun er skeptisk til fremmede, var det tryggest på mammas fang og i egen stol. Alt tydet på at pensjonisten hadde en flott dag i går, men i dag var det tilbake til vanlig hverdag med huslige plikter. Pensjonisten heiv seg rundt tidlig i dag og tok en grundig husvask. Han fikk tilbud om hjelp fra meg, men takket nei til dette, og så ut til å ha god kontroll over arbeidet.

Etter husvasken ble det trilletur, med innlagt ærend innom butikken for å handle inn til dagens middag. Trilleturen ble gjennomført i fint tempo og i nydelig vårvær. Ellers har mesteparten av dagen gått til leking og kosing med Julie. Julie var tryggere på bestefaren i dag, og satt lenge og koste seg på fanget hans, mens vi sang og tullet. Vi så også gjennom gamle video-opptak som han Onkel Villy har sendt til pappa. Her var det mye forskjellig, og en del mennesker vi ikke dro kjensel på, men også mange kjente fjes, i en ganske mye yngre utgave. For meg som aldri har opplevd bestefaren vår, var det spesielt kjekt å se bestefar Johannes på video. Mamma og pappa gjorde også god figur i klippene der de var med, et flott par!

Akkurat nå sitter jeg og pappa og venter på at Steffen skal komme hjem fra jobb. Julie har nettopp sovnet i vognen. I dag har pappa disket opp med taco. Mamma er dessverre på jobb i ettermiddag. Lærerne hadde fridag mandag 31. april mot at de måtte arbeide inn denne planleggingsdagen over to ettermiddager. Den første av disse er i dag. Hun hadde en pause på 1.5 timer litt tidligere i dag, og da fortet hun seg hjem for å tilbringe litt tid med datter, barnebarn og ektemann.

I morgen blir vi (minus Steffen) mest sannsynlig å reise til Skjånes. Vi hadde egentlig ikke planer om noen tur dit, men fant ut at det ville være kjekt for Julie å møte farmora i Gamvik, når hun først var her i nord. Det tror vi nok farmora også vil sette pris på. Turen går derfor til Gamvik på besøk på lørdagen.

Jeg har så vidt vært inne på det allerede, men må gjøre leserneoppmerksom på at det er nydelig vær her i Vadsø om dagen. Slikt finvær er ikke vi «bergensere» vant til, og det ble nesten i varmeste laget på tur i dag, i den store vinterjakken jeg har pakket med meg. Ikke var jeg forberedt på slik en storvarme som det har vært her disse to dagene. Forhåpentligvis blir det like fint vær i helga, da regner jeg med det blir soling på platten utenfor Klarahuset.

Jeg er fullt klar over at pensjonisten har som målsetning at blogginnleggene skal være minst en hel A4-side, men som gjesteblogger føler jeg at jeg kan ta meg friheten å avslutte innlegget før målet er nådd. Det er helt riktig som pensjonisten påpeker, det er ikke enkelt å produsere interessant og gjennomtenkt lesestoff for leserne. Men vi begge gjør vårt beste, håper leserne og pensjonisten selv blir fornøyd med dagens innlegg.

Pensjonisten har gebursdag

Gourmetkokken slår til med ovnsbakt ørret

Allerede klokken halv tolv i formiddag ankom jeg og Julie Vadsø. Turen gikk kjempebra og Julie var smørblid hele veien. Vi ble hentet på flyplassen av han bestefar, og ho Julie måtte granske bestefaren ganske lenge før hun godkjente han. Vel hjemme i Kwartsveien fant Julie seg godt til rette i vogna «hennes» og tok en god lur, mens jeg spiste ferske rundstykker før jeg pakket ut av kofferten. Han har selv startet forberedelsene til dagens middag, en kjempegod og delvis selvkomponert ørretgryte! Et skikkelig gourmet-måltid med nydelig ørret, creme fraiche og masse gode grønnsaker. At pappa måtte lage middag på sin egen bursdag var kanskje ikke helt riktig, men forhåpentligvis slipper han å bidra så mye i forberedelsene til bursdagsfeiringen seinere i dag. Da kommer de faste bursdagsgjestene på besøk.

Ja, for det er jo pappa sin bursdag i dag og det må selvsagt feires! Han har allerede fått flere fine gaver og telefonen har ringt nærmest i ett sett med gratulasjoner fra øst og vest. Vår fantastiske pappa, svigerfar og bestefar fortjener all heder han kan få i dag. Pappa stiller alltid opp for de rundt seg, hva enn det måtte være; henting/kjøring, sykkelreparasjon, huslige sysler, barnepass eller gode råd. Han setter alltid sine egne behov til side for å være behjelpelig for familien sin. Det klareste eksempelet på dette er nok alle de hundre timene han har tilbragt ved bassengkanten og på reise for å følge opp oss barna som drev med svømming, mens alt av egne interesser og sosialt liv ble tilsidesatt. Vi barna har veldig mye å være takknemlig for når vi tenker tilbake på alt pappa og mamma har gjort for oss og ikke minst, gjør for oss også i dag.

Jeg er også veldig imponert over innsatsen pappa har lagt ned i bloggen. Som gjesteblogger kan jeg skrive under på at det kan være utfordrende å feste ord til

papiret, så at han har blogget hver eneste dag hittil i 2018 er ikke mindre enn imponerende! Men når pappa bestemmer seg for noe, så pleier han som oftest å gjennomføre det.

Pappa har også et unikt lag med barn og er alle barnebarna sin store favoritt. Det er utrolig artig å se hvor godt han snakker og leker med barna, han klarer virkelig å vise oppriktig interesse for det barna liker og er opptatt av. Spesielt Steinar vet å benytte seg av denne flotte egenskapen, og pappa blir ikke rent sjelden fløyet til Bergen for å være «barnepike» når familien Mørch-Olsen/Rasmussen trenger litt ekstra hender.

Pappa er også en meget klok mann, selv om han benekter dette selv. Han kommer ofte med veloverveide refleksjoner og livsfilosofi som i allefall jeg setter veldig pris på. Jeg har flere ganger sitert pappa når jeg forsøker meg på å gi gode råd selv. Jeg tror vi alle barna kan være enig om at det er flotte og gode verdier pappa og mamma har lært oss, og som vi kan prøve å føre videre til våre barn.

Tusen takk pappa, for alt du gjør for oss alle, og at du er den du er.

GRATULERER så mye med dagen 😊

1. mai før og nå

1. mai i Kvartsveien

En ny og ubrukt måned med nye muligheter ligger foran oss. Det er opp til oss å gi den innhold og gjøre den så minneverdig som mulig. Sjøl om det etter gamle værtegn, er begynnelsen på «måsegg-ria» i dag, er vi velsignet med godvær. Sola skinner fra skyfri himmel og det er umåtelig vakkert, sjøl om snøtininga ikke akkurat skjer med rekordfart. I følge ria skulle det vært gråvær og regn, med

kalde vinder fra nord eller nordvest, men heldigvis ser det ut for at et av de gamle værtegnene ikke slår til. Vi får bare håpe at temperaturen øker med noen grader, spesielt på nattestid. Så lenge gradestokken synker til fem minus om kveldene, skal det litt til for sola - å varme opp lufta såpass at snøen bråner på dagtid.

På vår vei fra Skjånes, lytter vi alltid på P1 på DAB-radioen. Husker ikke programtittelen, men reporteren intervjuet folk på gata om hva de forbant med 1. mai. Det var skremmende få som visste hvorfor vi feiret dagen. De fleste, også godt voksne folk, svarte at dagen var en fridag som alle kunne nyte. På spørsmål om hvorfor dagen var en fridag, ble de svar skyldige. Det var ikke helsvart, for noen godt voksne mennesker kunne berette at 1. mai var arbeidernes internasjonale kampdag. En gluping la til at dagen var stiftet for å vise arbeiderklassens styrke og for å føre fram viktige saker for arbeidsfolk. Hvis pensjonisten hadde blitt spurt, kunne han i tillegg sagt at dagen ble stiftet i 1889 i Paris. Ho mor sukket over vankunna, og repliserte: «Lærer dem ikke om 1. mai på skolen?» «Det gjør dem kanskje, men det er jo ikke sikkert at alle lærere heller vet bakgrunnen for at vi feirer 1. mai.» svarte pensjonisten lakonisk.

Man skulle egentlig tro at den politiske venstresida skulle ha monopol på å holde 1. mai-talene rundt om i det ganske land, men slik er det ikke. I dag hevder partiene på borgerlig side at de i like stor grad som sosialistene er partier for arbeidsfolk. Sjøl partileder i FRP, Siv Jensen, som representerer et meget liberalistisk parti, påstår at Fremskrittspartiet er et parti for arbeidsfolk.

Pensjonisten mener at det er grunnleggende forskjeller mellom høyre – og venstresiden i norsk politikk. Mens høyresida øker adgangen til midlertidige ansettelser, er det en fanesak for venstresida å sikre faste, hele jobber. Med FRP som pådriver har den blå-blå regjeringa kuttet i fagforeningsfradraget, pendlerfradraget og i feriepenger til arbeidsledige. Samtidig som de rikeste har fått store skattekutt, har de økt egenandelene for helsetjenester, noe som spesielt rammer arbeidsfolk. På landsmøtet til FRP ble det også drøftet å innføre karensdager for å få ned sykemeldingsprosenten. Partiet hevdet at det kunne ligge an til en besparelse på 20 milliarder kroner hvis forslaget en gang i nær fremtid blir vedtatt i stortinget. Gagner høyresidas politikk arbeidsfolk? Er det ikke slik at venstresida har svar på høyresidas målsettinger med å innskrenke arbeidstakernes hevdbundne rettigheter? Gjør de sosialistiske partiene i samarbeid med fagforeningene i arbeidslivet nok for å sikre arbeidsfolks rettigheter? Visjonen for venstresida har vel alltid vært å gjøre situasjonen bedre for arbeidere og lønnsinntakere i Norge.

Her i Kvartsveien har vi ikke deltatt på noe 1. mai arrangement. Jeg tror det er første gang det har skjedd. I yngre dager, mens vi bodde i Rypefjord var vi faste representanter i faglig fronts 1.maitog. Vi var alltid med på å utforme og lage plakater og kampropene gjallet når vi marsjerte taktfast i Hammerfests gater. De årene vi bodde på Skjånes, sviktet vi aldri på arbeidernes kampdag. Også der var vi i bresjen når det gjaldt planlegging og gjennomføring. Her i Vadsø var vi med og gikk i tog de første årene vi bodde her, men etter hvert har vi inntatt en mer tilbaketrukket tilværelse (og forresten arrangeres det ikke demonstrasjonstog i Vadsø lenger). Men vi har i alle år vært på Vårbrudd og feiret dagen sammen med andre proletarer. Den eneste befatningen vi blir å ha med tog og demonstrasjoner i dag, skjer audiovisuelt når vi skal se på nyhetene på NRK 1 på TV.

Vi har brukt mye av dagen til å forberede besøket til ho Stine og ho Julie. Ho mor har nærmest parkert seg sjøl på kjøkkenet med baking av flere sorter brød,

fromasjproduksjon og forberedelser til kakepynting. I tillegg har både vaskemaskin og tørketrommel fått kjørt seg, og klær som ikke egner seg til tromling henges ut til tørk på klessnora på verandaen. Pensjonisten har sjajnet litt på rommet hennes Stine og vakuumpakket boknafisken. Jeg må nok med skam innrømme at hovedbeskjeftigelsen nok har vært å lese avisa Klassekampen i horisontalen på sofaen. Vi gleder oss masse til gjestene kommer og vi håper at dem får det trivelig sammen med han Steffen, ho mor og pensjonisten. Jeg har vært en del plaget med blødninger fra endetarmen etter operasjonen, så jeg har funnet ut at det kanskje er best å slappe av og ta det helt med ro. Det er bare det at jeg får litt dårlig samvittighet av å ligge på rygg, mens ho mor står på og jobber. Jeg prøver så godt jeg kan å være tilrettelegger og ryddegutt, men ho er ganske egenrådig, så det er ikke så lett å slippe til. Den eneste luftturen jeg har hatt i dag, var da jeg satte flagget ned i festet på verandaen, for å markere at her i gården tilhører vi arbeiderklassen.